ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΤΗ ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΑΥΤΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1890

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»
1 — Ὁδὸς Σοφοκλέους — 1
1909

ΔΗΛΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ''ΦΥΣΙΣ,, εἶνε τὸ μόνον ἐν Ἑλλάδι χρησιμώτατον οἰκογενειακόν, ἠθικὸν καὶ ψυχαγωγικὸν περιοδικὸν εἰκογραφημένον σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον διαρκῶς μεταδίδει νέας καὶ ὠφελίμους γνώσεις τοῖς ἀναγνώσταις αὐτῆς. Δημοσιεύει τὰ ζωτικώτατα καὶ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα τῆς ἡμέρας ζητήματα, ἀνακοινοῖ τὰ τερπνότερα καὶ κοινωφελέστερα τῆς προόδου προβλήματα καὶ μεταδίδει πάντοτε ἐνδιαφερούσας ἐπιστημονικάς, φιλολογικὰς καὶ ψυχολογικὰς διατριβάς, συνοδευομένας ἑκάστοτε ὑπὸ ὡραίων καὶ ποικίλων καλλιτεχνικῶν εἰκόνων.

Τὸ ἡμέτερον σύγγραμμα βαῖνον ὁσημέραι σμερδὰ τῇ προόδῳ καὶ ἀναπτύξει τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς βιομηχανίας, ἀναδημοσιεύει ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων εὐρωπαϊκῶν καὶ ἀμερικανικῶν δημοσιεύσεων ἁπάσας τὰς σχετικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ὠφελίμους γνώσεις, ἐπιστημονικὰ παίγνια, ἰατρικὰς συμβουλάς, τεχνικὰς καὶ χημικὰς ἀνακαλύψεις, πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ ὅ,τι ἄλλο νεώτερον ἡ πρόοδος καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἀνθρώπου φέρει εἰς φῶς. Ἐν τέλει ἡ ἡμετέρα σύνταξις οὐδὲν παραλείπει, ὅπως τέρπῃ καὶ διδάσκῃ τοὺς ἑαυτῆς ἀναγνώστας. Ἐσχάτως δὲ καταρτισθέντος καὶ φωτο-τσιγκογραφείου ἐν τοῖς ἡμετέροις καταστήμασι, κατασκευάζονται πᾶσαι αἱ σχετικαὶ εἰκόνες τῆς «Φύσεως» ὡς καὶ πᾶσα παραγγελία φωτο-τζιμκογραφίας ἐργοστασίων, καταστημάτων, προσωπογραφιῶν, cartes postales, ἐπισκεπτηρίων, κτλ.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτων ἐν τῷ ἡμετέρῳ τούτῳ ἔργῳ δημοσιεύονται ἀπό τινος φιλολογικαὶ καὶ ἱστορικαὶ μελέται καὶ ἀνακοινώσεις, ὡς καὶ πνευματιστικὰ καὶ φυσιολογικὰ αὐθεντικὰ φαινόμενα καὶ περιγραφαὶ συγχρόνων ἐκδρομῶν καὶ ταξειδίων τοῦ Ἡμετέρου Διευθυντοῦ, ἅτινα οὐδαμόσε ἄλλο εὕρηνται καὶ τὰ ὁποῖα πολὺ τέρπουσι καὶ ὠφελοῦσι τὸν ἀναγνώστην.

Πρὸς τούτοις ἐν τῇ Ἡμετέρᾳ Διευθύνσει προσετέθη καὶ ὑπηρεσία Ψυχολογικῆς Διαγνώσεως, ἐξ ἧς οἱ ἡμέτεροι συνδρομηταὶ μεγάλας ὠφελείας θὰ καρπῶνται ἐκ τῆς διαγνώσεως, κατόπιν ἀποστολῆς τῆς φωτογραφίας των, πολλῶν ἐλαττωμάτων καὶ προσόντων αὐτῶν, ὡς καὶ χαρακτηριστικῶν ἰδιοτήτων.

Αἱ συνδρομαὶ τῆς «Φύσεως» ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1ης ἑκαστου μηνὸς καὶ προπληρόνονται εἰς ἐπιταγὰς, χρηματικὰς ἀξίας, τραπεζικὰ γραμμάτια τοῦ τόπου τῆς διαμονῆς τῶν συνδρομητῶν καὶ ἐν γένει εἰς ἀξίας πάσης φύσεως καὶ παντὸς ἔθνους.

Ἡ διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν πάσης παραγγελίας τῶν ἑαυτῆς συνδρομητῶν, ἀρκεῖ νὰ καταβάλλονται τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.

Αἰτήσεις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ πληροφοριῶν ἀπευθύνονται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Φύσεως» εἰς Ἀθήνας ἢ καὶ διὰ μέσου τῶν κατὰ τόπους συνδρομητῶν αὐτῆς, ἀντιπροσώπων καὶ πρακτόρων κτλ.

Διαφημίσεις ἐμπορικῶν καταστημάτων κτλ. δημοσιεύονται εἰς τὸ τέλος ἑκάστου τεύχους τῆς «Φύσεως» ἐπὶ ἰδιαιτέρᾳ συμφωνίᾳ. Οὐχ ἧττον ἕκαστος συνδρομητὴς χαίρει τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως ἐφ' ἅπαξ μιᾶς ἀγγελίας δωρεάν.

Πᾶς συνδρομητὴς εἶνε ἀτομικῶς ὑπεύθυνος διὰ τὴν συνδρομήν του, ὅπως καὶ ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» εἶνε ἠθικῶς καὶ νομικῶς ὑπεύθυνος νὰ συμπληρώσῃ τὸν τόμον ὁλοκλήρου τοῦ ἔτους. Συνεπῶς πάντες οἱ συνδρομηταὶ δικαιοῦνται νὰ ζητῶσιν ὅ,τι φύλλα τοῖς ἐλλείπουσι πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ἐτησίου τόμου των.

Πᾶς συνδρομητὴς ἐγγράφων ἕνα νέον συνδρομητήν, λαμβάνει ἓν ἱστορικὸν βιβλίον ἢ μίαν Ψυχολογικὴν διάγνωσιν. Ὁ ἐγγράφως 2—3, λαμβάνει μίαν μεγάλην φωτογραφίαν. Ὁ ἐγγράφην 4—5, ἓν ἀργυροῦν ὡρολόγιον ἢ ἀντικείμενον ἀξίας 20 δραχμῶν. Ὁ ἐγγράφων 6—10, λαμβάνει τὴν φωτογραφίαν του εἰς φυσικὸν μέγεθος καὶ ὁ ἐγγράφων πλείονας, λαμβάνει τὸ νέον τετράτομον ὀγδοηκοντάδραχμον ἑλληνικὸν λεξικὸν τοῦ «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» ἢ ὅ,τι ἄλλο ἐπιθυμεῖ ἴσης ἀξίας.

Συνδρομὴ ἐτησία διὰ τὸ ἐσωτερικὸν φρ. **16**
» » » ἐξωτερικὸν φρ. **20**
» » τὴν Ρωσσίαν ρούβλ. **10**

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 1ον ΑΘΗΝΗΣΙ 1 ΜΑΪΟΥ 1909

Η ΦΥΣΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ · ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ · ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ · ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' — ΤΟΜΟΣ Γ' — ΕΤΟΣ 20
Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ δρ. 16
Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ φρ. 20

ΔΙΕΥΘ. ΕΚΔΟΤΗΣ : ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Σωκράτους ἀρ. 2 καὶ Ἔναντι Ὑπ. Οἰκονομ. καὶ Ναυτικῶν

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὁ ΠΛΑΝΗΤΗΣ ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατοικοῦμεν εἶνε, ὡς γνωστόν, ὁ τρίτος κατὰ τάξιν ἀποστάσεως τοῦ ἡλίου.

Τὸ σχῆμα τῆς Γῆς ἐνόμιζεν ἡ βαθεῖα ἀρχαιότης ἐπίπεδον· ἀπὸ τοῦ 6ου ὅμως π. Χ. αἰῶνος ἐκ τοῦ πάντοτε κυκλικοῦ σχήματος τῆς σκιᾶς τῆς Γῆς, κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἐκλείψεων τῆς σελήνης καὶ ἐκ τῆς μεταβολῆς τῆς θέσεως τῆς οὐρανίας σφαίρας, καθόσον βαίνομεν πρὸς Β. ἢ πρὸς Ν. ἀνεκάλυψαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες φιλόσοφοι, ὅτι ἡ Γῆ εἶναι σφαιρικὴ καὶ δὴ πολὺ μικρά, ὡσεὶ σημεῖον, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀποστάσεις τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων, διότι ἡ σχετικὴ αὐτῶν θέσις δὲν μεταβάλλεται ποσῶς καὶ ἂν ἐκτοπισθῇ ὁ παρατηρητὴς ἐπὶ τῆς Γῆς.(Κυκλικὴν σκιὰν ῥίπτει ἐν πάσῃ αὐτῆς θέσει μόνη ἡ σφαῖρα· ἡ ἀλλαγὴ τῆς θέσεως τῆς οὐρανίας σφαίρας συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐκτόπισιν τοῦ παρατηρητοῦ ἀπὸ Ν. πρὸς Β. ἢ ἀπὸ Β. πρὸς Ν. αὐξάνει ἢ ἐλαττοῦται τὸ ὑπὲρ τὸν ὁρίζοντα ὕψος τοῦ ὁρατοῦ πόλου τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ὁποῖον συμβαίνει, ἐὰν ἡ Γῆ εἶναι σφαιρική). Ἕτεραι ἀποδείξεις περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς εἰναι, ὅτι κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν ἐξαφανίζονται πρῶτα τὰ κάτω μέρη τῶν ἀπομακρυνομένων ἀντικειμένων καὶ εἶτα τὰ ἄνω, προσέτι δὲ καὶ ἡ ἐμπειρικὴ ἀπόδειξις τῶν περίπλων τῆς Γῆς,καθ' οὓς πορευόμενός τις ἀδιαλείπτως κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, π. χ. ἐκ Δ. πρὸς Α. ἐπανέρχεται εἰς τὸν τόπον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἀνεχώρησεν.

Ὁ Νεύτων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν φυγόκεντρον δύναμιν,τὴν γεννωμένην ἐκ τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς Γῆς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀμοιβαίας ἕλξεως τῶν συστατικῶν μορίων αὐτῆς, συνεπέρανεν, ὅτι ἡ Γῆ εἶνε σφαιροειδής, πεπιεσμένη περὶ τοὺς πόλους καὶ ἐξωγκωμένη περὶ τὸν ἰσημερινόν· οὕτω τὸ σφαιροειδὲς σχῆμα τῆς Γῆς δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς γεννώμενον ἐκ τῆς περιστροφῆς ἡμισείας ἐλλείψεως περὶ τὸν μικρὸν αὐτῆς ἄξονα. Καὶ ἐκ τῆς μετρήσεως δὲ τόξων ἐπὶ τῆς Γῆς ἐβεβαιώθη τὸ σφαιροειδὲς τοῦ σχήματος αὐτῆς. Ἕνεκα δὲ τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς διανομῆς τῆς μάζης τῆς Γῆς ὑπάρχει μικρά τις διαφορὰ τοῦ σχήματος αὐτῆς ἀπὸ τοῦ σφαιροειδοῦς, αὕτη ὅμως εἶνε ἀσήμαντος καὶ ἐν τοῖς πρακτικοῖς ζητήμασι δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Ὀνομάζεται ἄξων τῆς Γῆς ἡ διὰ τοῦ κέντρου αὐτῆς διερχομένη εὐθεῖα, περὶ τὴν ὁποίαν ἡ Γῆ στρέφεται ἐν μιᾷ (ἀστρικῇ) ἡμέρᾳ, πόλοι τῆς Γῆς δ' ὀνομάζονται τὰ σημεῖα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἄξων διαπερᾷ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς καὶ εἶνε ὁ μὲν βόρειος, ὁ δὲ νότιος. Ὀνομάζονται μεσημβρινοὶ αἱ τομαὶ τῆς Γῆς δι' ἐπιπέδων διερχομένων διὰ τοῦ ἄξονος αὐτῆς, ἰσημερινὸς ἡ τομὴ τῆς Γῆς δι' ἐπιπέδου καθέτου ἐπὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς διερχομένου διὰ τοῦ κέντρου καὶ παράλληλοι αἱ τομαὶ τῆς Γῆς δι' ἐπιπέδων παραλλήλων πρὸς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἰσημερινοῦ. Ὁ ἰσημερινὸς καὶ οἱ παράλληλοι εἶνε κύκλοι, εἴτε σφαιρικὴ θεωρηθῇ ἡ Γῆ, εἴτε σφαιροειδής, μείζων δὲ τῶν παραλλήλων πάντων εἶνε ὁ ἰσημερινός.Οἱ μεσημβρινοί, ἐὰν μὲν ἡ Γῆ θεωρηθῇ σφαιρική, εἶνε μέγιστοι αὐτῆς κύκλοι, ἐὰν δὲ θεωρηθῇ σφαιροειδὴς εἶνε ἐλλείψεις ἴσαι πρὸς τὴν γενέτειραν ἔλλειψιν. Ἡ βραχυτάτη ὁδὸς μεταξὺ δύο σημείων τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς εἶνε ἡ γεωδαιτικὴ αὐτῶν γραμμή, ἥτις ἐὰν ἡ Γῆ ὑποτεθῇ σφαιρική, εἶνε τόξον μεγίστου αὐτῆς κύκλου, ἐὰν δὲ σφαιροειδής, εἶνε στρεβλή, καμπύλη, ἥτις ὅμως, ἕνεκα τῆς μικρᾶς διαφορᾶς τοῦ σχήματος τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ σφαιρικοῦ, ὀλίγον διαφέρει τοῦ τόξου κύκλου. Διὰ τῶν μεσημβρινῶν διαιρεῖται ἡ γῆ εἰς δύο ἡμισφαίρια, ἀνατολικὸν καὶ δυτικὸν σχετικῶς πρὸς ἕκαστον αὐτῶν. Διὰ τοῦ ἰσημερινοῦ δὲ διαιρεῖται ἡ Γῆ εἰς δύο ἡμισφαίρια, βόρειον καὶ νότιον. Ὡς μεσημβρινὸς τόπου τινὸς κυκλικὸς θεωρηθῇ, εἴτε ἐλλειπτικός, λο-

γίζεται τὸ ἥμισυ τῆς ὅλης τομῆς τῆς γῆς διὰ τοῦ μεσημβρινοῦ ἐπιπέδου, τοῦ διερχομένου διὰ τοῦ τόπου καὶ τῶν δύο πόλων τῆς γῆς· τὸ ἕτερον δὲ ἥμισυ τῆς τομῆς λογίζεται, ὡς ὁ μεσημβρινὸς ὁ ἀντίθετος πρὸς τὸν τοῦ τόπου, ὃν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν.

Ἡ ἐπὶ τῆς γῆς θέσις τόπου τινος ὁρίζεται διὰ τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους καὶ τοῦ γεωγραφικοῦ μήκους αὐτοῦ. Τὸ γεωγρ. πλάτος μετρᾶται ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ εἶνε βόρειον ἢ νότιον (θετικὸν ἢ ἀρνητικὸν) καθόσον ὁ τόπος κεῖται εἰς τὸ βόρειον ἢ τὸ νότιον ἡμισφαίριον τῆς Γῆς. Τὸ γεωγραφικὸν μῆκος εἶνε ἀνατολικὸν ἢ δυτικὸν, καθόσον ὁ τόπος κεῖται εἰς τὸ ἀνατολικὸν ἢ δυτικὸν ἡμισφαίριον σχετικῶς πρὸς τὸν πρῶτον μεσημβρινόν, τὸ δὲ μέγιστον γεωγραφικὸν μῆκος εἶνε 180. Ὡς πρῶτον μεσημβρινὸν ἐλάμβανον οἱ ἀρχαῖοι κατὰ τοὺς ἀλεξανδρινοὺς χρόνους τὸν διερχόμενον διὰ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἢ τῶν νήσων τῶν Μακάρων, ὡς τῶν δυτικωτάτων γνωστῶν τόπων· νῦν δὲ οἱ μὲν Γάλλοι λαμβάνουσι τὸν μεσημβρινὸν τῶν Παρισίων, σχεδὸν δὲ πάντα τὰ ἄλλα ἔθνη τὸν ἀγγλικὸν, τὸν διερχόμενον διὰ τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Γρηνοβίχου (Γρῆντς Greenwich), κειμένου ὀλίγον Α. τοῦ Λονδίνου, γίνεται δ' ἔτι ἐνίοτε χρῆσις τοῦ μεσημβρινοῦ τῆς νήσου Φέρρου, ὅστις κεῖται 20ο πρὸς Δ. τοῦ τῶν Παρισίων. Ἐπιδιώκεται ὅμως ἡ παραδοχὴ παγκοσμίου πρώτου μεσημβρινοῦ καὶ ὡς τοιοῦτος προτείνεται παρὰ τῶν πλείστων ἐθνῶν ὁ τοῦ Γρηνοβίχου. Τὸ μέγεθος τῆς γῆς ἐὰν αὕτη θεωρηθῇ σφαιρική, ὁρίζεται ἐκ τοῦ μήκους μιᾶς μοίρας τόξου μεγίστου κύκλου, οἷον μεσημβρινοῦ. Ἐὰν ἡ γῆ ὑποτεθῇ σφαιροειδὴς, μέγεθος καὶ σχῆμα ὁρίζεται ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ μεγάλου ἡμιάξονος τῆς γεννετείρας ἐλλείψεως καὶ ἐκ τῆς συμπιέσεως, ἥτις εἶνε ἡ

$$\frac{\alpha-\beta}{\alpha} = \frac{1}{\frac{\alpha}{\alpha-\beta}}$$

ποσότ. τοῦ β σημαίνοντος τὸν μικρὸν ἡμιάξονα τῆς γενετείρας ἐλλείψεως.

(Ἡ α εἶνε ἡ ἀκτὶς τοῦ ἰσημερινοῦ, ἡ δὲ β. ἡ ἀπόστασις τοῦ κέντρου τῆς Γῆς, ἀφ' ἑκατέρου τῶν πόλων). Πρὸς εὕρεσιν λοιπὸν τοῦ μεγέθους τῆς Γῆς, ἐὰν αὕτη ὑποτεθῇ σφαιρική, ἀρκεῖ νὰ μετρηθῇ τὸ μῆκος τ ἑνὸς τόξου μεσημβρινοῦ, τοῦ ὁποίου ὁ ἀριθμὸς τῶν μοιρῶν μ. εἶνε γνωστός. Ὁ ἀριθμὸς δ' οὗτος τῶν μοιρῶν εὑρίσκεται, ἐὰν προσδιορισθῇ τὸ γεωγραφ. πλάτος ἑκατέρου τῶν ἄκρων τοῦ τόξου τοῦ μεσημβρινοῦ καὶ εἶτα ἀφαιρεθῇ τὸ ἓν πλάτος ἀπὸ τοῦ ἑτέρου.

Διὰ τῶν δεδομένων αὐτῶν εὑρίσκεται ἡ περιφέρεια Π. τοῦ μεσημβρινοῦ, ἄρα καὶ τῆς Γῆς, ἐκ τῆς ἀναλογίας Π : 360^0 = τ : μ. Ἐὰν δὲ ἡ Γῆ θεωρηθῇ σφαιροειδὴς, ἀπαιτεῖται ἡ μέτρησις δύο τοὐλάχιστον τόξων. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ γῆ θεωρηθῇ σφαιρική, τὰ τόξα τῶν μεσημβρινῶν, τὰ ἀντιστοιχοῦντα εἰς αὔξησιν 1^0 γεωγρ. πλάτος, εἶνε ἴσα καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῶν μεσημβρινῶν, διότι οὗτοι εἶνε κύκλοι· ἐὰν ὅμως ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ συμπίεσις τῆς Γῆς, ἐπειδὴ ἡ κυρτότης τῶν ἐλλειπτικῶν ἐλαττοῦται ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους, τὸ μῆκος τῶν μοιρῶν τῶν μεσημβρινῶν (ἤτοι τὸ μῆκος τόξου αὐτῶν, ἀντιστοιχοῦντος εἰς μεταβολὴν 1^0 γεωγρ. πλάτους) αὐξάνει ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους.

Ὁ ἀρχαιότατος προσδιορισμὸς τοῦ μεγέθους τῆς Γῆς ἐγένετο περὶ τὰ 240 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Ἐρατοσθένους, ὅστις εὗρε τὸ μέγεθος 1^0 τόξου μεσημβρινοῦ κύκλου=700 στάδια, ἑπομένως κατὰ τὸ $^1/_6$ περίπου μεῖζον τοῦ ἀληθοῦς. Ὁ Ποσειδώνιος εὗρε τὸ μέγεθος 1^0= 500 στάδια, κατὰ τὸ $^1/_6$ μικρότερον τοῦ ἀληθοῦς. Καὶ οἱ Ἄραβες τῷ 827 μ. Χ. προσδιώρισαν τὸ μέγεθος 1^0 καὶ εὗρον αὐτὸ=56 $^2/_3$ ἀραβικὰ μίλια· ἐπειδὴ ὅμως ἀγνοεῖται τὸ μέγεθος τοῦ ἀραβικοῦ μιλίου, δὲν εἶνε γνωστὴ ἡ ἀκρίβεια τοῦ προσδιορισμοῦ αὐτοῦ. Μετὰ τὴν ἀναγέννησιν τῶν γραμμάτων ἐγένοντο διάφοροι ἀπόπειραι πρὸς ἀκριβέστερον προσδιορισμὸν τοῦ μεγέθους τῆς Γῆς, τοῦτο ὅμως κατωρθώθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Πικάρδου, ὅστις περὶ τὰ 1670 ἐφήρμοσε τὴν ὑπὸ τοῦ Σνελλίου (1615) ἐφευρεθεῖσαν μέθοδον τοῦ τριγωνισμοῦ, δι' ἧς μόνης εἶνε δυνατὴ ἡ ἀκριβὴς μέτρησις μεγάλης ἐκτάσεως. Εὗρε λοιπὸν ὁ Πικάρδος τὸ μέγεθος 1^0=57060 γαλλικὰς ὀργυιάς. Ἡ πρώτη μέτρησις τῆς Γῆς θεωρουμένης σφαιροειδοῦς, ἐγένετο ὀλίγον πρὸ τοῦ μέσου τοῦ ΙΗ' αἰῶνος διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τόξου μεσημβρινοῦ, μετρηθέντος ἐν Λαπωνίᾳ περὶ τὸν βόρειον πολικὸν κύκλον καὶ ἑτέρου μετρηθέντος ἐν Περουβίᾳ περὶ τὸν ἰσημερινόν, οὗ καὶ ἐβεβαιώθη τὸ σφαιροειδὲς σχῆμα τῆς γῆς. Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ περουβιανοῦ τόξου καὶ τόξου μετρηθέντος ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν εὑρέθη ἡ μὲν περίμετρος τοῦ ἐλλειπτικοῦ μεσημβρινοῦ=20522960 ὀργυιάς, ἡ δὲ συμπίεσις=$^1/_{334}$. Ὁ προσδιορισμὸς οὗτος εἶνε σημαντικός, διότι τῷ 1800 τὸ $^1/_{10}$ 000000 τῆς ἀποστάσεως τοῦ ἰσημερινοῦ ἀπὸ τῶν πόλων, ἤτοι τοῦ τεταρτημορίου τῶν ἐλλειπτικῶν μεσημβρινῶν, ἐλήφθη ὡς βάσις τοῦ νέου μετρικοῦ συστήματος, εἶνε δὲ τὸ μέτρον. Ἡ σχέσις τῆς ὀργυιᾶς πρὸς τὸ μέτρον εἶνε ἡ ἑξῆς· τὸ μέτρον εἶνε=0,513,074 τῆς ὀργυιᾶς, ἡ δὲ ὀργυιὰ εἶνε=1,949,036 τοῦ μέτρου.

Κατόπιν ἐγένοντο καὶ ἄλλοι προσδιορισμοὶ τοῦ μεγέθους καὶ σχήματος τῆς γῆς διὰ τοῦ συνδυασμοῦ πλειόνων τόξων.

Ἡ μάζα τῆς Γῆς εὑρίσκεται διὰ διαφόρων

μεθόδων. Διὰ μιᾶς ἐξ αὐτῶν συγκρίνεται τὸ γεωγραφικὸν πλάτος, τὸ εὑρισκόμενον δι' ἀμέσων ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων, πρὸς τὸ πλάτος τὸ εὑρισκόμενον διὰ γεωδαιτικῶν ἐργασιῶν ἑκατέρωθεν ὅρους, τοῦ ὁποίου εἶνε γνωστὴ ἡ μάζα· ἐντεῦθεν εὑρίσκεται ἡ ἀπόκλισις τῆς διευθύνσεως τῆς βαρύτητος, ἡ προξενουμένη ὑπὸ τῆς μάζης τοῦ ὄρους καὶ πρὸς ταύτην συγκρίνεται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἕλξεως τῆς ὅλης μάζης τῆς γῆς, ἐξ ἧς προέρχεται ἡ διεύθυνσις τῆς βαρύτητος, ἐλευθέρα τῆς ἀποκλίσεως ἐκ τοῦ ὄρους, διότι ἐπὶ τῶν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων ἔχει ἐπιρροὴν ἡ ἀπόκλισις, ἐνῶ ἐπὶ τῶν γεωδαιτικῶν δὲν ἔχει.

Ἄλλη μέθοδος στηρίζεται εἰς τὴν σύγκρισιν τοῦ ἀποτελέσματος γνωστῆς μάζης ἐπὶ τῆς κινήσεως ἐκκρεμοῦς πρὸς τὴν κίνησιν αὐτοῦ τὴν προξενουμένην ὑπὸ μόνης τῆς ἕλξεως τῆς ὅλης μάζης τῆς γῆς, οὕτω δ' εὑρίσκεται αὕτη. Ἡ μάζα λοιπὸν τῆς γῆς εἶνε=6,762,254, 579,530 δισεκατομμύρια τόνων ὕδατος καθαροῦ θερμοκρασίας 4^0 κελσίου, ἡ δὲ μέση πυκνότης τῆς γῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν τοῦ ὕδατος εἶνε=5,58. Ἡ γῆ εἶνε τὸ πυκνότερον σῶμα τοῦ πλανητικοῦ συστήματος· τοῦ ἡλίου εἶνε σχεδὸν τετράκις πυκνοτέρα.

Ἡ Γῆ ἔχει δύο σημαντικὰς κινήσεις, τὴν ἡμερησίαν περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς ἐκ Δ. πρὸς Α. καὶ τὴν ἐτησίαν περὶ τὸν ἥλιον, ἐπίσης ἐκ Δ. πρὸς Α. Ἡ ἡμερησία κίνησις ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἐλαττώσεως τῆς βαρύτητος ἀπὸ τῶν πόλων πρὸς τὸν ἰσημερινόν, ἕνεκα τῆς αὐξήσεως τῆς φυγοκέντρου δυνάμεως ἀπὸ τῶν πόλων πρὸς τὸν ἰσημερινόν, διὰ τοῦ πειράματος τοῦ Φουκώλτου καὶ ἄλλων λόγων. Ἡ ἐτησία κίνησις εἶνε συνέπεια τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἕλξεως τοῦ ἡλίου, ἔχοντος μάζαν 327,000 πλείονα τῆς γῆς· πᾶσαι δ' αἱ κινήσεις ἐν τῷ πλανητικῷ συστήματι, ὡς καὶ πλεῖστα ἄλλα φαινόμενα ἐξηγοῦνται ἀπροσκόπτως καὶ ἐντελῶς διὰ μόνου τοῦ νόμου τῆς ἕλξεως τῶν σωμάτων, οὔσης ἀναλόγου πρὸς τὴν μάζαν καὶ ἀντιστρόφως ἀναλόγου πρὸς τὸ τετράγωνον τῆς ἀποστάσεως τῶν ἑλκυομένων σωμάτων. Ἡ Γῆ κινεῖται προσέτι μεθ' ὅλου τοῦ πλανητικοῦ συστήματος ἐν τῷ καθόλου χώρῳ, ἔχει δὲ καὶ 8 ἄλλας μικρὰς κινήσεις ὡς τὴν λίκνισιν τοῦ ἄξονος αὐτῆς, τὴν μετάπτωσιν, τὴν κίνησιν περὶ τὸ κοινὸν κέντρον βάρους αὐτῆς καὶ τῆς σελήνης καὶ ἄλλας, δι' ὧν μεταβάλλεται ἡ περὶ τὸν ἥλιον τροχιὰ αὐτῆς.

Ἡ ἀπόστασις τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ ἡλίου εἶνε $184\,^2/_3$ ἐκ. χμ., ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἐκκεντρότης τῆς τροχιᾶς αὐτῆς εἶνε 0,0167, ὅταν μὲν εἶνε περιήλιος (κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου) ἀπέχει 146 ἐκ., ὅταν δ' εἶνε ἀφήλιος 151 ἐκ. χμ., διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἀποστάσεων αὐτῶν δὲν εἶνε πολὺ μεγάλαι καὶ δὲν ἔχουσιν αὗται ἐπαισθητὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐκπεμπομένης θερμότητος, τροποποιοῦσιν ὅμως τὴν διάρκειαν τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους.

Ἡ Γῆ περιβάλλεται ὑπὸ ἀτμοσφαίρας, τῆς ὁποίας ἡ μάζα εἶναι τὸ $^1/_{1,300,000}$ τῆς μάζης τῆς ὅλης Γῆς. Διὰ τῶν δύο τροπικῶν καὶ τῶν δύο πολικῶν κύκλων διαιρεῖται ἡ Γῆ εἰς πέντε ζώνας, ἐξ ὧν ἡ διακεκαυμένη κατέχει τὰ 40 % περίπου τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς, αἱ δύο εὔκρατοι ὁμοῦ τὰ 52 % καὶ αἱ δύο κατεψυγμέναι ὁμοῦ τὰ 8 %.

Τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς τὰ 26 περίπου ἑκατοστὰ καλύπτει ἡ ξηρὰ, τὰ δὲ 74 ἑκατοστὰ τὸ ὕδωρ (ἀκριβέστερον 26,3 % καὶ 73,7%), ἑπομένως ἡ μὲν ξηρὰ ἔχει ἐμβαδὸν 136 ἐκ. τετρ. χιλιομέτρων, τὰ δὲ ὕδατα 374 ἐκ. Ἐκ τῶν πέντε ἠπείρων τῆς Γῆς ἡ Εὐρώπη κατέχει περίπου 10 ἐκ. τετρ. χμ., ἡ Ἀσία $44\,^1/_2$ ἐκ., ἡ Ἀφρικὴ σχεδὸν 30 ἐκ., ἡ Ἀμερικὴ $38\,^1/_2$ ἐκ., ἡ Αὐστραλία μετὰ τῆς Πολυνησίας 9 σχεδὸν ἐκ., καὶ αἱ περὶ τοὺς δύο πόλους χῶραι $4\,^1/_2$ ἐκ. Ἡ ἐκτύλιξις τῶν παραλίων εἶναι τῆς Εὐρώπης $31\,^1/_2$ χιλ. χμ. (32,4 χμ. εἰς 10000 τχμ.) τῆς Ἀσίας 57 χιλ. χμ. (12, 8 χμ. εἰς 10,000 τχμ) τῆς Ἀφρικῆς 26 χιλ. χμ. (16,8 χμ. εἰς 10000 τχμ.) τῆς Ἀμερικῆς 64 χιλ. χμ. (16,8 χμ. εἰς 10000 τχμ.) τῆς Αὐστραλίας καὶ Πολυνησίας $7\,^1/_2$ χιλ.χμ. (8,4 χμ. εἰς 10000 τχμ.) Τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων ὁ Εἰρηνικὸς Ὠκεανὸς καλύπτει 48, 1 %, ὁ Ἀτλαντικὸς 23,9, ὁ Ἰνδικὸς 20, ὁ Βόρειος Παγωμένος 2,9 καὶ ὁ Νότιος Παγωμένος 5,1 %.

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Γῆς ὑπολογίζεται εἰς 1,435 περίπου ἐκ., ἐξ ὧν 328 κατοικοῦσι τὴν Εὐρώπην (34 ἐπὶ 1 τχμ.) 796 τὴν Ἀσίαν (18 ἐπὶ 1 τχμ.) 206 τὴν Ἀφρικὴν (7 ἐπὶ 1 χμ.) 110 τὴν Ἀμερικὴν (2,9 ἐπὶ 1 τχμ.) $4\,^1/_2$ τὴν Αὐστραλίαν καὶ Πολυνησίαν (0,5 ἐπὶ 1 τχμ.) καὶ 86 χιλ. τὰς Πολικὰς χώρας. Ἐκ τῶν κατοίκων τῆς Γῆς 525 ἐκ., ἀνήκουσιν εἰς τὴν καυκασίαν φυλὴν, 522 εἰς τὴν μογγολικὴν, 252 εἰς τὴν αἰθιοπικὴν, 100 εἰς τὴν μαλαϊκὴν, 13 εἰς τὴν ἀμερικανικὴν, 2 εἰς τὴν Αὐστραλικὴν, 20 ἐκ. δὲ περίπου εἶναι διάφοροι μιγάδες. Κατὰ τὴν θρησκείαν 427 ἐκ. εἶναι χριστιανοί, 7 ἐκ. Ἰουδαῖοι, 170 μωαμεθανοί, 730 βραχμανισταὶ καὶ βουδισταὶ καὶ 100 περίπου ἐκ. ὀπαδοὶ διαφόρων ἤττον ἀνεπτυγμένων ἐθνικῶν θρησκευμάτων.

Ἡ ὑψίστη κορυφὴ ἐπὶ τῆς Γῆς εἶναι ἡ τοῦ Ἐβερέστου εἰς τὰ Ἰμαλάϊα, ἔχουσα ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης 8840 μέτρων, τὸ δὲ μέγιστον γνωστὸν βάθος 9100 περίπου μέτρων εὑρίσκεται εἰς τὸν Εἰρηνικὸν Ὠκεανόν, μεταξὺ τῆς Ἰαπωνίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Γῆ ἀποτελεῖ μέγαν μαγνήτην. ΦΡ...

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΕΤΙ ΛΕΟΝΤΕΣ ΕΠΙΒΟΦΟΙ;

ΦΑΙΝΕΤΑΙ, ὅτι ὑπάρχουν ἔτι λέοντες ἐπίφοβοι καὶ τούτους ἀποφασιστικῶς μετέβη νὰ θηρεύσῃ ὁ πολὺς πρώην πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς κ. Ροὺζβελτ, ἐν τῇ Ν. Ἀφρικῇ, χωρὶς νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς οὐδένα φιλοπερίεργον ἢ καὶ δημοσιογράφον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἢ καὶ πλησιάσῃ, πρὸς δημοσιογραφικὴν ὁμιλίαν. Καὶ τοῦτο διατί ;—Ἄγνωστον.

Καὶ ἑπομένως ἀγνοοῦμεν ἤδη τὸ δρομολόγιον καὶ τὰ ἄθλα τοῦ νέου θηριοδιώκτου καὶ θηριοπαλαιστοῦ. Διότι τοιοῦτος δέον νὰ ὀνομασθῇ ὁ μέλλων νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν βασιλέα καὶ γίγαντα τῶν ζώων.

Ἐν τούτοις τὰ ἀμερικανικὰ φύλλα δημοσιεύουσι σχετικά τινα τοῦ μέρους, εἰς ὃ μεταβαίνει ὁ πρώην βασιλεὺς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἄσκοπον ὑπὸ φυσιολογικὴν τοὐλάχιστον καὶ ἱστορικὴν ἔποψιν νὰ μεταφέρωμεν καὶ εἰς τὴν «Φύσιν» τινὰ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ὅπερ ἀρκούντως τὸ ἐνδιαφέρον ἡμῶν διεγείρει.

Ὁ πρώην πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μεταβαίνει εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἀγγλικὴν Ἀφρικήν, εἰς τὴν γειτονικὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ouganda κειμένην, πρὸς θήραν τῶν ἐκεῖσε ἐνδιαιτωμένων φοβερῶν λεόντων. Κατὰ τὴν ἐπίσημον ἔκθεσιν, τὴν ἀπευθυνθεῖσαν ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου Πάτερσον εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀρχιμηχανικοῦ τῶν σιδηροδρόμων τῆς Ouganda, ὁ κ. Ροὺζβλετ δύναται νὰ ᾖ βέβαιος, ὅτι θὰ εὕρῃ εἰς τὰ μέρη ταῦτα ὅσους λέοντας ἐπιθυμήσῃ καὶ ἀντιμετωπίσῃ καὶ λέοντας, οὓς δὲν εἶνε τόσον εὔκολον νὰ φονεύσῃ. Προστίθησιν δὲ μερικὰς πληροφορίας, ἃς ἐλπίζομεν, ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνῶσται μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος θ' ἀναγνώσωσι, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ὁ πρώην πρόεδρος θὰ ἐρευνᾷ ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς.

Ὅτε ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν ἀρχιμηχανικὸς τῆς κατασκευῆς τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Οὐγγάντας μ' ἐντολὴν νὰ ἐπιταχυνθῶσιν, ὅσον ἦν δυνατόν, αἱ σχετικαὶ ἐργασίαι, εἶχεν ἐπισπεύσει τὴν ἀναχώρησίν του καὶ μετὰ εἴκοσιν ἀκριβῶς ἡμέρας τὸ μεταφέρον αὐτὸν ἀτμόπλοιον ἀπεβίβαζεν αὐτὸν εἰς Μομβάσσαν.

Μετὰ δύο δὲ ἡμέρας εἰδικὴ ἁμαξοστοιχία μετέφερεν αὐτὸν ἐκεῖθεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Κυλιμὰν-Σαρο.

Ἐταῦθα μόλις ἀφίκετο, ἠρώτησε συνάδελφόν του τινὰ ἐπιστρέφοντα εἰς Ἀγγλίαν :

—Πῶς πηγαίνουν αἱ ἐργασίαι ;

—Κακῶς, τῷ ἀπεκρίθη οὗτος.

—Καὶ διατί τοῦτο ;

—Διότι οἱ λέοντες ἀνθίστανται εἰς τὴν πρόοδον τῶν ἐργασιῶν τοῦ σιδηροδρόμου, τῷ ἀνταπήντησε μετὰ θλίψεως ἐκεῖνος.

Ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον ἐμειδίασε διὰ τοῦτο, ἀλλὰ μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ Τσάβον, ὅπου τὸ τέλος τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ, τὸν κατέλαβε ψυχρὸς ἱδρώς. Οἱ ἐργάται πάντες εὑρίσκοντο σχεδὸν εἰς ἀπερίγραπτον ἀπελπιστικὴν θέσιν. Παντοῦ ἐπεκράτει πανικὸς καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τὸν ὡδήγησαν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ὅπου τὸ θέαμα τοῦ ἐδάφους τῷ ἐπροξένησε φρίκην.

Μικρόν τι ἀραίωμα εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἀληθὲς τέλμα ἐκ τοῦ αἵματος, ὅπου ἐπέπλεον μόνα λευκοειδῆ τινα ὀστᾶ· ἀλλὰ εἰς διαφόρους χαμηλοὺς κλώνους δένδρων ὑπῆρχον τεμάχια σαρκωμάτων, ἅτινα ἔμενον οὕτως ἐκεῖ ἐμπεπηγμένα καὶ ἐπί τινος συστάδος ἔκειτο μία ἀνθρωπίνη κεφαλή, ἐντελῶς ἀνέπαφος, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο μεγάλως ἠνεωγμένοι καὶ ἐπιφόβως προσηλωμένοι, ἐνῷ τὸ στόμα συνεσταλμένον, ἐδήλου, ὅτι τελευταία ἀπελπιστικὴ φρικώδης κραυγὴ εἶχεν ἐξέλθει ἐκεῖθεν. Ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῶν ἀρτηριῶν τοῦ λαιμοῦ διεξέφευγον ἀραιῶς ἀνὰ μία πεπηγμένη ἐρυθρωτάτη σταγὼν αἵματος...

Οἱ μηχανικοὶ τῷ διηγήθησαν, ὡς συνέβη, τὸ πρόσφατον τοῦτο δράμα. Τὴν προτεραίαν μόλις εἶχε νυκτώσει, ὁ ἄνθρ οὗτινος ἡ κεφαλὴ αὕτη ἀνῆκεν, εἶχε καταβληθῆ ὑπὸ τοῦ λέοντος, ὅστις τὸν ἔσυρε μέχρις ἐκεῖ. Οἱ ἐργάται εἶχον ἀκούσει τὰς φωνάς του ἀρχῆθεν καὶ μετ' ὀλίγον τὴν τῆς ἀγωνίας κραυγὴν μετὰ τῶν ὑποχώρων μυκηθμῶν τοῦ θηρίου, ἀλλ' ἦσαν τετρομαγμένοι. Ἀκολούθως δὲ ἤκουον τριγμὸν ὀδόντων καὶ τρισμὸν ὀστῶν, ἐνῷ οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ κινδυνεύσῃ προχωρῶν ἐν τῷ ὀδιεξόδῳ τούτῳ λαβυρίνθῳ. Καὶ ὁ δυστυχὴς οὗτος καταφαγωθεὶς ἐργάτης ἦτον ὁ δέκατος ἕβδομος, ὃν τὰ ἀγριμία ζῶα ἀπὸ ἑβδομάδος ἤδη κατεσπάρασσον ἀπὸ τῆς ἀνθρωπίνης ἐκείνης μικρᾶς ὁμάδος.

✥

Ὁ νέος ἀρχιμηχανικὸς προσεπάθησε νὰ ἡσυχάσῃ τοὺς ἐργάτας καὶ λοιποὺς μηχανικούς, λαβὼν συνάμα ἔκτακτα ἀσφαλείας μέσα, διατάξας ἀμέσως νὰ περιβάλωσι ἕκαστον σταθμὸν των (καλύβαι) δι' ἰσχυροῦ φραγμοῦ ἐκ πασσάλων καὶ ἰνδοκαλάμων, συνδεδεμένων διὰ σιδηροῦ σύρματος καὶ νὰ διατηρῶσι διαρκῶς καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἀνημμένην πυρὰν, συγκρούοντες ἐν ταὐτῷ ἐγχώρια μετάλλινα ὄργανα (γόγγου) πρὸς ἐκφοβισμὸν τῶν θηρίων. Συνάμα δὲ ἐτοποθέτησε φρουροὺς καλοὺς καὶ ὡπλισμένους.

Ἐν τούτοις δύο ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἐξ εἰρωνείας, τοῦ πεπρωμένου, ὁ αὐτὸς βεβαίως ὡς φαίνεται, λέων ἐπανῆλθε καὶ ἀφόβως ἀπέσυρε ἕνα

φρουρὸν ἐκτάκτως καταληφθέντα ὑπὸ φόβου καὶ οὐδὲν δυνηθέντα νὰ πράξῃ. Εἶχε τόσον σιγανῶς πλησιάσει, ὥστε ὁ ἐργάτης δὲν ἐπρόλαβε νὰ κινηθῇ, οὔτε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ μόνον ἐπανεῦρον αὐτὸν, ὀλίγα χιλιόμετρα ἀπώτερον, τὸ ὅπλον του σφιγκτὰ συγκρατοῦντα διὰ τῆς μιᾶς χειρός του. δηλαδὴ μόνον λείψανα τοῦ σώματός του εὗρον.

Φρικαλεώτερος ἔτι ὑπῆρξεν ὁ θάνατος ἑνὸς ὑδροκομιστοῦ, ὅστις ὑπηρέτει εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ στρατοπέδου των. Ἐκοιμᾶτο νύκτα τινὰ ὑπὸ σκηνὴν, τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην ἔχων πρὸς τὸ μέσον καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἔξω, ὅτε ὁ λέων προσῆλθε κατὰ τὸ μεσονύκτιον καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εἰσέλθῃ, ἅτε τῆς σκηνῆς οὔσης κύκλωθεν ἑρμητικῶς κεκλεισμένης, κατώρθωσε νὰ μετακινήσῃ διὰ τοῦ ποδὸς ἕνα πάσσαλον καὶ εἶτα προωθήσας διὰ τῆς σχηματισθείσης ὀπῆς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἔσω τῆς σκηνῆς, συνέλαβε διὰ τῶν ὀδόντων τὸν πόδα τοῦ θύματος, ὅπερ ἔσυρε πρὸς τὰ ἔξω. Ἀλλὰ ἀφυπνισθέντος τοῦ ὑδρονομέως ἐξέβαλε οὗτος δυνατὴν ἀπελπιστικὴν κραυγὴν, καὶ ἀνερριχήθη ἐπὶ τῶν ἐξαρτημάτων τῆς σκηνῆς. Τότε ἐπηκολούθησε φοβερὰ, πλὴν βραχεῖα πάλη μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ λέοντος, ὅτε οὗτος ἐννοήσας, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ καταπνίξῃ τὰς φωνὰς τοῦ θύματός του, ἤρξατο νὰ κατατρώγῃ τὸν πόδα, ὃν ἐκράτει. Καὶ τὸν κατέκοπτε καὶ κατασυνέτριβεν, ἕως ὅτου ἀπέσπασεν ὅλην τὴν κνήμην, ἣν μετέφερε, φεύγων, ἀφήσας τὸν ἀτυχῆ ἐργάτην εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, ἀποθανόντα μετὰ τινας ὥρας κατόπιν.

Οὗτος ἦτο τὸ εἰκοστὸν ἕβδομον θῦμα !

Ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν του ἐτέθη εἰς καταδίωξιν τὴν ἰδίαν νύκτα καὶ μετεχειρίσθησαν παντὸς εἴδους στρατηγήματα διὰ νὰ καταστρέψουν τὸ ζεῦγος ὅπερ ἐδεκάτιζεν ὁλόκληρον τάγμα ἐργατῶν, ἐκ χιλίων πεντακοσίων ἀνδρῶν ἀποτελούμενον.

Προσέδεσαν ἀμνοὺς βελάζοντας ἐπὶ πασσάλων, παρὰ τοῖς ὁποίοις ἐκρύβησαν καλοὶ σκοπευταί. Εἶτα κατεσκεύασαν κιβώτια μεγάλων διαστάσεων, ὅμοια πρὸς ἐκεῖνα, δι' ὧν συλλαμβάνουν ἐν παγίδι τοὺς λύκους καὶ τὰς ἀλώπεκας. Πλὴν εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν ταῦτα, καθόσον οἱ λέοντες οὐδόλως ἐπλησίασαν εἰς τὰς παγίδας καὶ οὐδόλως ἔλαβον ὑπ' ὄψει τοὺς βελασμοὺς τῶν προβάτων. Τοὐναντίον δέ, ἀλλοίμονον, ἐάν τις ἤθελεν ἀπομονωθῇ εἰς τὸ δάσος, ἢ ἤθελεν ἀποχωρισθῇ τῶν συντρόφων του. Κατεβρώγετο αὐθωρεὶ· τὰ δὲ ὀστᾶ του ἐμαρτύρουν τὴν ἐπιοῦσαν περὶ τῆς παρουσίας τῶν λεόντων.

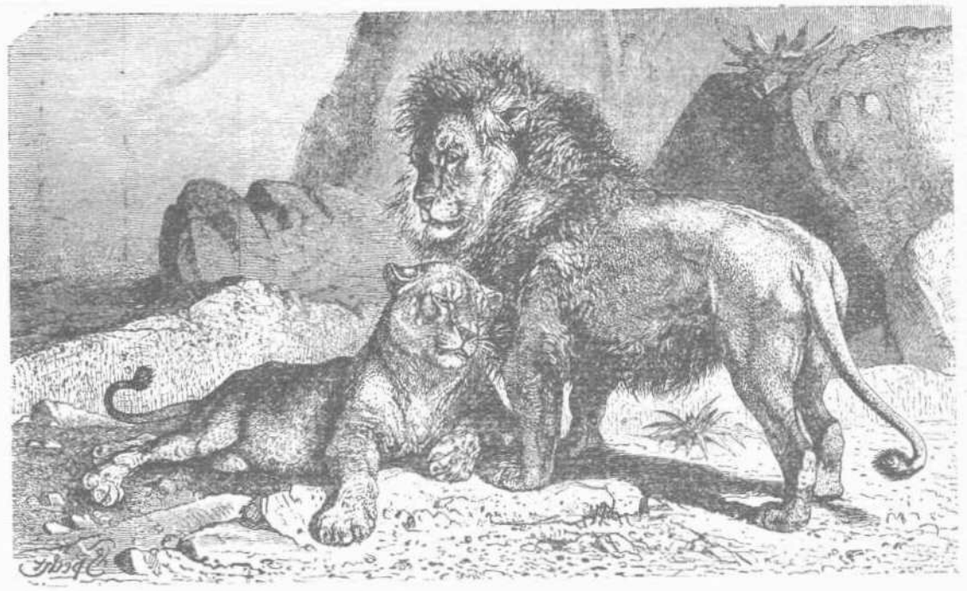

ΟΙ ΦΟΒΕΡΟΙ ΛΕΟΝΤΕΣ ΤΗΣ Ν. ΑΦΡΙΚΗΣ

✥

Τέλος μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα καὶ ἀφοῦ τεσσαράκοντα ἐν ὅλῳ ἄνδρες εἶχον φονευθῇ καὶ καταφαγωθῇ, ἡ τραγῳδία αὕτη ἔσχε τὴν λύσιν της. Ἦτο πλέον καιρὸς νὰ τελειώσῃ καὶ ἡ ἱστορία αὕτη, ὅπως τελειώνουν ὅλα εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Ὁ συνταγματάρχης Πάτερσον ἀφοῦ ἐξήντλησεν ὅλα τὰ μέσα, ἡτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ τὴν ἀνάκλησίν του ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅτε καὶ οἱ ἐργάται—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν Ἰνδιῶν—ἀπῄτουν ὡσαύτως τὴν ἐπάνοδόν των εἰς τὴν πατρίδα των. Ἤδη δὲ ἑκατοστὺς τούτων εἶχον καταλάβῃ μίαν ἁμαξοστοιχίαν καὶ ἀπῄτουν ἀπὸ τὸν μηχανικὸν νὰ

τοὺς μεταφέρῃ εἰς ἑκατοντάδα χιλιομέτρων ὄπισθεν. Προεμηνύετο δὲ γενικὴ ἀπεργία, ἀδυνατούντων τῶν ἐργατῶν νὰ ὑπηρετήσουν πλέον εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Οὐγγάνδας ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας.

Νύκτα τινὰ ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς καλύβης του ἀναμένων τὴν ἐμφάνισιν τοῦ λέοντος, αἴφνης θόρυβος ἐκ τοῦ δάσους προαναγγείλλε τὴν προσέγγισίν του.

«— Ἤκουσα, ἀναφέρει ἐν τῇ ἐκθέσει του ὁ ἀρχιμηχανικός, σεισμοὺς κλάδων δένδρων βαθμηδὸν προσεγγίζοντας καὶ ἀμέσως προησθάνθην, ὅτι τὸ θηρίον περιεφέρετο κύκλωθέν μου. Οὐδὲν ἔτι ἔβλεπον, πλὴν ἤκουον τὴν ἰσχυρὰν πνοήν του καὶ θραύσεις ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κλάδων· ἐν αὐτῷ βαρύγδουπα πηδήματα, ἅτινα δὲν ἀμφέβαλλον, ὅτι ἦσαν τοῦ θηρίου. Μόνον οἱ οὕτω καρδοκοῦντες ἐννοοῦσι τὴν ἀγωνίαν καὶ νευρικὴν ταραχήν, ἥτις καταλαμβάνει τοὺς μὴ εἰδότας τοιαῦτα καὶ ἐν τοιαύτῃ θέσει θηρία καὶ μάλιστα, ὅταν τὰ ἀκούσωσι πλησίον των. Ἡ ἀγωνία μου αὕτη διήρκεσε περίπου δύο ὥρας. Εἶτα αἴφνης μοὶ ἐφάνη, ὅτι εἴς τινα μέτρα ἀπόστασιν διέβλεπον δύο λαμπρὰ σημεῖα εἰς ὄγκον ἀκίνητον, Θεέ μου! ἦτο ἀπάτη, ἦτο πραγματικότης; Φεῦ, ἦτο ὁ λέων, ὅστις παρετήρει τὴν καλύβην μου, τὸ χαράκωμά μου.

Δὲν ἔχασα ὅμως καιρόν. Ἡ ἀπελπισία καὶ ὁ τρόμος μὲ ἔφερον εἰς θέσιν νὰ σκοπεύσω μηχανικῶς καὶ ἀμέσως ... πυροβολῶ. Φοβερὸς ὠρυγμὸς ἠκούσθη. Τὸ ἔδαφος ἐσείσθη ὑπὸ τὰς ἐπανειλημμένας ἀναπηδήσεις τοῦ θηρίου καὶ τὴν ὠρυγήν του ἐπηκολούθησαν γρυλισμοί, οἵτινες ἐσβέννυντο βαθμηδόν, καθόσον φαίνεται ἀπεμακρύνετο τὸ πληγωμένον ζῶον.

Μετ'ὀλίγον ὅλον τὸ στρατόπεδον τῶν ἐργατῶν ἀντήχει ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐθύμους ἐκδηλώσεις. Μόλις δὲ τὴν πρωΐαν ἀνεθάρρυναν καὶ ἐτόλμησαν νὰ πλησιάσουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ δράματος.

Τὸ θηρίον εὑρέθη νεκρόν. Ἡ σφαῖρα εἶχεν εἰσέλθει ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου, εἰσδύσασα μέχρι τῆς καρδίας. Εἶχε δὲ τριῶν μέτρων καὶ πεντήκοντα μῆκος. Τὸ δέρμα του λαμπρὸν καὶ ὡραιότατον ἦτον εἰς μέρη τινὰ διερρηγμένον ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τῶν σιδηρῶν δοκῶν τῶν ἡμετέρων φραγμῶν».

Τέσσαρας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, τὸ θῆλυ, ἡ σύντροφος αὐτοῦ ἐφονεύετο κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ εἰς τὴν ἰδίαν περίπου θέσιν, ἀλλ' ἡ ἀντίστασις τὴν φορὰν ταύτην ὑπῆρξε φοβερωτέρα. Δὲν ἤρκεσαν δὲ ὀλιγώτεραι τῶν ἓξ σφαιρῶν διὰ νὰ τὴν καταβάλλουν. Ἡ πρώτη σφαῖρα τῇ συνέτριψε τὴν μίαν κνήμην, ἡ δευτέρα διετρύπησε τὸν ὦμον καὶ δύο ἄλλαι τὴν εὗρον εἰς τὸν λαιμόν. Μόλις δὲ μετὰ τὸν ἕκτον κτύπον τὸ ζῶον, ὠρυόμενον καὶ φρίσσον, κατέκλινεν, ἀποδώσαν τὴν τελευταίαν ἐκπνοήν.

Ἀπαισία ὅμως ἀποκάλυψις ἐπηκολούθησε τὸν θάνατον τοῦ δευτέρου τούτου θηρίου. Χιλιόμετρά τινα ἐκεῖθεν, οἱ ἐργάται τοῦ σιδηροδρόμου, ἐπαναλαβόντες τὴν ἐργασίαν, εὗρον βραχῶδές τι σπήλαιον, πλῆρες ἀνθρωπίνων ὀστῶν, κρανίων, ἡμιτεμαχίων, σαρκωμάτων σεσηπότων κλπ.

Ἦτο τὸ ἄντρον τῶν λεόντων. Ἐκεῖ ἔκειντο φύρδην μύγδην τὰ ἀπαίσια λείψανα πεντήκοντα πτωχῶν ἐργατῶν, οἵτινες ἐπὶ ἑξάμηνον εἶχον χρησιμεύσῃ ὡς βορὰ τῆς ἀγριμίοις τοῦ Οὐγγάνδα.

Τοιαύτη ἦτον ἡ ἔκθεσις τοῦ συνταγματάρχου Πάτερσον, ἡ ἀπευθυνθεῖσα πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ ὡς φαίνεται τὰ γεγονότα ταῦτα ζωηρῶς καὶ εἰδικῶς ἐπέδρασαν ἐπὶ τῆς φαντασίας τοῦ πρώην προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Ροὺζβελτ, ὅστις ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως πρὸς θήραν τῶν φοβερῶν λεόντων τῆς Οὐγγάνδας.

Ἤδη ἂς ἀναμείνωμεν τὰ νέα γεγονότα καὶ τὰ τελευταῖα ἴσως θηράματα τοῦ τρομεροῦ ζώου, ὅπερ κλίνει πρὸς τὴν δύσιν του.

Φ. Π.

ΕΠΙ ΤΗ ΜΝΗΜΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ἀνέτειλε καὶ πάλιν χαρμόσυνος καὶ λαμπρὰ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εὐγνωμοσύνως ἐπιτελεῖ τὴν σεπτὴν ἀνάμνησιν τῶν περιδόξων βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Τὰ σεπτὰ ταῦτα καὶ τετιμημένα πρόσωπα ὑπῆρξαν τὰ ἐρυμνὰ προπύργια τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἀδιάσειστα θεμέλια. Ὁ μέγας καὶ κραταιὸς ἄναξ Κωνσταντῖνος, θεόθεν ἐμπνευσθείς, ἐπροστάτευσε τὸν κινδυνεύοντα καὶ λειποψηχοῦντα χριστιανισμὸν καὶ ὑπερήσπισεν ἐνζήλως τὴν ἀπεινῶς πολεμουμένην τοῦ Χριστοῦ θρησκείαν, καταστήσας αὐτὴν στῦλον καὶ ἑδραίωμα τῆς ἐνδόξου βασιλείας του, δι' ἧς τοσαῦτα ἤγειρε τρόπαια καὶ νίκας κατ' ἐχθρῶν ἤρατο περιφανεῖς.

Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ὑπῆρξεν ὡς γνωστόν, ὁ πρῶτος βασιλεὺς χριστιανῶν, ἀναβὰς τὸν βασιλικὸν θρόνον τῷ 306ῳ σωτηρίῳ ἔτει μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ βασιλέως Κωνσταντίνου τοῦ Χλωροῦ. Ἐχρημάτισε βασιλεὺς κράτιστος καὶ στρατηλάτης ἀνδρειότατος.

Ἔνθερμος ὑπὲρ τῆς θρησκείας ζῆλος τοῦ Κωνσταντίνου.

Ἀφοῦ ἐν πολέμῳ δεινῷ καὶ πεισματώδει κατενίκησεν ἐν ἀλλεπαλήλαις μάχαις τὸν τῆς Ρώμης πανίσχυρον καίσαρα καὶ τύραννον Μαξέντιον, δυνάμει τοῦ ὑπερφυῶς ἐν οὐρανῷ φα-

νέντος Σταυροῦ, ἐξ ἀστέρων κατεσκευασμένον καὶ λάμποντος ὑπὲρ τὸν ἥλιον, κατέστη κύριος τοῦ ρωμαϊκοῦ κράτους, ταπεινώσας τὴν ὀφρὺν τῆς εἰδωλολατρείας καὶ στηρίξας σθεναρῶς τὴν θεόθεν ἀποκαλυφθεῖσαν θρησκείαν τοῦ χριστιανισμοῦ. Διὰ τῶν περὶ ἐλευθερίας καὶ ἀνεξιθρησκείας διαταγμάτων αὐτοῦ διέχεε πανταχοῦ τὴν εἰρήνην καὶ ἀγαλλίασιν, ὑποστηρίζων θερμῶς καὶ περὶ πολλοῦ ποιούμενος ἔργῳ τε καὶ λόγῳ τὸ χριστιανικὸν θρήσκευμα, δι' οὗ ἐθριάμβευσε καὶ τὸν τῆς εἰδωλολατρείας προμάχους εὐχερῶς κατετρόπωσε.

Περιβεβλημένος ὁ ἔκλαμπρος μονάρχης τὴν βασιλικὴν ἀλουργίδα, καὶ εἰς τὸν κολοφῶνα δόξης ἐπιζήλου καὶ ἐξουσίας πανισχύρου μετ' εὐτυχεῖς μάχας τῇ τοῦ παναλκοῦς Θεοῦ ἀντιλήψει ἀναβάς, δὲν ἐπεδόθη ὡς τοῖς πρὸ αὐτοῦ εἴθιστο εἰς ματαίας ἐπιδείξεις καὶ ἐνηδόνους ἀπολαύσεις, ἀλλ' ἠσχολεῖτο περὶ ἔργα κοινωφελῆ καὶ θεάρεστα, καὶ διεφλέγετο ὑπὸ ζήλου θερμουργοῦ ὑπὲρ τῆς ἐπεκτάσεως τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ὡς ἄλλος ἀπόστολος Παῦλος. Τελεσφόρους καθ' ἑκάστην κατέβαλλε προσπαθείας καὶ ἀπαύστως ἐμερίμνα ὑπὲρ τῆς παγιώσεως τοῦ χριστιανικοῦ θρησκεύματος, νόμους θεσπίζων νέους ἐν πνεύματι χριστιανικῷ, καὶ διαρρυθμίζων συνῳδὰ τῷ Εὐαγγελίῳ τήν τε ποινικὴν καὶ πολιτικὴν νομοθεσίαν. Πᾶσα αὐτοῦ πρᾶξις ἐν γένει, εἴτε πολιτικὴ εἴτε θρησκευτικὴ εὐαγγελικοῦ ἐνεφορεῖτο πνεύματος. «Ἡ νομοθεσία τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, γράφει ὁ νομομαθὴς γάλλος Τροπλών, διεκρίθη ἐπὶ τῇ χριστιανικῇ αὐτῆς φιλανθρωπίᾳ».

Εἰς πλεῖστ' ἀπομεμακρυσμένα τοῦ κράτους αὐτοῦ μέρη, ἔνθα τὴν ἁγίαν τοῦ Ἰησοῦ θρησκείαν τέλεον οἱ ἐθνικοὶ κατήργησαν καὶ διὰ τῆς εἰδωλολατρείας ἀντικατέστησαν, διὰ πολυμόχθων φροντίδων ἐπανήγαγε καὶ ἐστερέωσε τὰς πολλαχοῦ ὑπὸ τῶν πρόσθεν τυράννων κατεδαφισθείσας καὶ ἐρειπωθείσας ἐκκλησίας μεγαλοπρεπῶς ἀνίδρυσε καὶ πολυτελῶς διεκόσμησε· καὶ ἵνα διὰ βραχέων τὴν ὑπὲρ τοῦ χριστιανισμοῦ ἔνθεον αὐτοῦ δρᾶσιν καὶ τελεσφόρον ἐνέργειαν ὑποδηλώσω, ἀρκεῖ νὰ ὑπομνήσω εἰς ὑμᾶς, ὅτι ἔθνη ὁλόκληρα καὶ λαοὺς βαρβάρους καὶ πολυπληθεῖς, τὸν ἀληθῆ ἀγνοοῦντας Θεὸν καὶ ἐν πλάνῃ διατελοῦντας, ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος νυχθημέροις ἀγῶσι καὶ δαπάναις ἀδραῖς ἐλύτρωσε καὶ πρὸς θεογνωσίαν καθωδήγησε.

Ἡ κατὰ τοῦ Λικινίου περιφανὴς αὐτοῦ νίκη

Εἰς ἔργα δι' αὐτοῦ τοσοῦτον χρήσιμα καὶ θεοφιλῆ ἀσχολουμένου, καὶ ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας τὰ κράτιστα βουλευομένου καὶ ἐνεργοῦντος, παρῆλθε δεκαετία σχεδόν, καθ' ἣν εἰρήνη πανταχοῦ ἐπεκράτει καὶ ἡ ἁγία τοῦ θεανθρώπου θρησκεία, ἀπὸ τὴν κραταιὰν τοῦ σεπτοῦ Κωνσταντίνου ἀσπίδα ἐμεγαλύνετο καὶ ἐκραταιοῦτο. Ἀλλ' ὁ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐχθρὸς καὶ τῆς εἰδωλολατρείας ἔνθερμος προστάτης Λικίνιος, ὁ τῆς Ἀνατολῆς αὐτοκράτωρ, μὴ ἀνεχόμενος τὴν αὔξουσαν ὁσημέραι δόξαν καὶ δύναμιν τοῦ δαφνοστεφοῦς τῆς χριστιανωσύνης προμάχου, ἐπεχείρησε τόλμημα μέγα καὶ ριψοκίνδυνον. Καίτοι εἰς δύο προγενεστέρας μάχας κατὰ τὸ ἔτος 314 συγκροτηθείσας, ἡττήθη ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου βασιλέως, οὐχ ἧττον δὲν ἐσυνετίσθη οὐδὲ τὴν κατὰ Χριστοῦ λύσσαν ἐμετρίασεν, ἀλλὰ μεγαλαυχῶν καὶ ἐπὶ τῷ πλήθει τῶν ἑαυτοῦ στρατευμάτων ἐπαιρόμενος, παρεσκευάσθη αὖθις εἰς πόλεμον δεινὸν καὶ πεισματώδη. Κατήρτισε δύναμιν φοβερὰν καὶ δυσκαταγώνιστον· ἤτοι πεντακαίδεκα μυριάδας πεζῶν, πεντακαίδεκα χιλιάδας ἱππέων, καὶ τριακοσίας πεντήκοντα τριήρεις. Οὕτω δὲ παρασκευασθεὶς καὶ σύμπαντα τὸν εἰδωλολατρικὸν κόσμον σύμμαχον καὶ συναρωγὸν λαβών, μάντεις τε καὶ χρησμῳδοὺς καὶ πλῆθος θυτῶν καὶ οἰωνοσκόπων, παρορμώντων αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην καὶ νίκην βεβαίαν προμαντευομένων, ἐκίνησε κατὰ τοῦ μεγάλου βασιλέως, αὐχῶν καὶ διανοούμενος, ἵνα μετὰ τὴν νίκην ἐπὶ τὸν ὄλεθρον τῶν χριστιανῶν ὁρμήσῃ· «μετὰ τὴν ἐνταυθοῖ νίκην, ἔλεγεν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, ἐπὶ τὸν κατὰ τῶν ἀθέων πόλεμον ὁρμῶμεν».

Καὶ ἂν τῷ ὄντι ἐν τῇ κρισίμῳ ἐκείνῃ μάχῃ ἐνίκα ὁ Λικίνιος, ἀλλοίαν ὅλως ὄψιν θὰ ἐλάμβανεν ἅπαν τὸ πρόσωπον τῆς γῆς. Δεινὸς κατὰ τῶν χριστιανῶν θὰ ἠγείρετο διωγμός. καὶ χείμαροι χριστιανικῶν αἱμάτων θὰ ἐπλημμύρουν καὶ πάλιν τὰς πόλεις καὶ τὰς κώμας· πᾶν εἶδος βασάνων καὶ κολαστηρίων ὀργάνων θὰ ἐβίθετο αὖθις εἰς ἐνέργειαν ὡς ἐπὶ Νέρωνος καὶ Διοκλητιανοῦ· ἡ εἰδεχθεὶς εἰδωλολατρεία θρασεῖαν ἤθελεν ἐγείρει κεφαλήν, ὁ δὲ χριστιανισμὸς προθέλυμνα θὰ ἐσαλεύετο καὶ σκληρῶς θὰ κατεδιώκετο. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ ἐθριάμβευσεν ἐκ νέου, καὶ ὁ ἀτρόμητος Κωνσταντῖνος κατενίκησε τὸν ἀντίπαλον. Καὶ δὴ τὰ περὶ τῆς ἐπικειμένης μάχης ἐν συντομίᾳ ἀφηγηθῶμεν.

Πρὸ τῆς δεινῆς ταύτης συμπλοκῆς, ἐξ ἧς τὸ μέλλον τῆς εἰδωλολατρείας ἐξηρτᾶτο, θύσας τοῖς θεοῖς ὁ Λικίνιος καὶ ἐγκαρδιῶν τοὺς ἑαυτοῦ στρατιώτας, ἔλεξε τοιάδε: «Ἄνδρες φίλοι καὶ σύμμαχοι, πάτριοι μὲν οἶδε θεοί, οὓς ἐκ προγόνων τῶν ἀνέκαθεν παρειληφότες σέβειν τιμῶμεν· ὁ δὲ τῆς ἐναντίας ἡμῖν ἐξάρχων παρατάξεως, τὰ πάτρια παρασπονδήσας, τὴν ἄθεον εἵλετο δόξαν, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν ξένον τινὰ πεπλανημένως περιέπον θεόν, αἰσχρῷ τε τούτου σημείῳ τὸν οἰκεῖον καταισχύνει στρατόν· ᾧ πε-

ποιθὼς ὁρμᾶται οὐ πρὸς ἡμᾶς, πολὺ δὲ πρότερον πρὸς αὐτούς, οὓς παρέβη θεούς, ἀράμενος τὰ ὅπλα... Καὶ εἰ μὲν ὁ ξένος καὶ νῦν γελώμενος ἡμῖν κρείττων φανείη, δεῖ καὶ ἡμᾶς αὐτὸν γνωρίζειν τε καὶ τιμᾶν μακρὰ χαίρειν τούτους εἰπόντας, οἷς μάτην τοὺς κηροὺς ἐξάπτομεν· εἰ δὲ οἱ ἡμέτεροι κρατήσειαν, ὃ δὴ οὐκ ἀμφιβάλλεται, μετὰ τὴν ἐνταυθοῖ νίκην ἐπὶ τὸν κατὰ τῶν ἀθέων πόλεμον ὁρμῶμεν» (*). Καὶ ταῦτα μὲν ὁ ἀλαζὼν οὗτος.

Ὁ δὲ περίφρων Κωνσταντῖνος, τὴν ποικίλην τοῦ ἐχθροῦ παράταξιν μαθών, ἐν Θεσσαλονίκῃ τότε διατρίβων, τὸν ἴδιον ἐν τάχει παρασκευάζει στρατόν, καίτοι ὀλιγαριθμότερον τοῦ ἀντιπάλου, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Σωτῆρος προβαλλόμενος αὖθις σύνθημα, ὑπὸ πεντήκοντα ἐπιλέκτων φρουρούμενον ἀνδρῶν, ἐφορμᾷ κατὰ τοῦ Λικινίου μετὰ πεποιθήσεως καὶ θάρρους ἀτρομήτου· καὶ δὴ τῇ 3ῃ Ἰουλίου τοῦ 323 μετὰ κρατερὰν μάχην τροποῦται τὸν ἀντίπαλον περὶ τὴν Ἀδριανούπολιν, καὶ ἀπωθεῖ αὐτὸν μέχρι Βυζαντίου, ἔνθα ἀκολουθῶν αὐτῷ κατὰ πόδα, συγκροτεῖ τῇ 10ῃ Σεπτεμβρίου ὁ γενναῖος μαχητὴς παρὰ τὴν Χρυσούπολιν δευτέραν πεισματωδεστέραν μάχην, καθ' ἣν κατασυντρίβει τὰς ἐχθρικὰς φάλαγγας, καὶ νικᾷ κατὰ κράτος τὸν Λικίνιον, ὅστις φεύγει κατησχυμμένος εἰς Νικομήδειαν, ἔνθα συλλαμβάνεται καὶ εἰς δεσμωτήριον ἐγκλείεται. Οὕτω δὲ ἀπηλλάγη ὁ χριστιανισμὸς φοβεροῦ διώκτου καὶ ὁ εὐσεβὴς μονάρχης ἀμειλίκτου καὶ ὑπούλου ἐχθροῦ.

Καταβαλὼν λοιπὸν ὁ ἀήττητος Κωνσταντῖνος καὶ τὸν τελευταῖον τῆς εἰδωλολατρείας προστάτην, καὶ τὴν εἰρήνην καὶ ἀνεξιθρησκείαν πανταχοῦ ἐπεκτείνας, ἐπεδόθη ὅλως εἰς ἐπιτέλεσιν ἔργων κοινωφελῶν καὶ θεσρέστων· κύριον αὐτοῦ μέλημα καὶ μόνον πόθον εἶχε νὰ ἐπιβραβεύσῃ γαλήνην καὶ ἄνεσιν εἰς τοὺς «ἀπὸ χρονίου συμφορᾶς» συντριβέντας ὑπηκόους αὐτοῦ ὑπὸ τῶν προβεβασιλευκότων τυράννων. Τοιοῦτος δὲ καθ' ἅπασαν τὴν ἔνδοξον αὐτοῦ βασιλείαν διατελέσας, καὶ τὰ κράτιστα ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μεριμνήσας καὶ ἐπιτελέσας, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τῇ 21ῃ Μαΐου τοῦ ἔτους 337 τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς.

Χ. Κ. ΜΑΚΡΗΣ
Διδάκ. Θεολ. καὶ Ἰατρικῆς

(*) Εὐσέβ. ἐν βίῳ Κωνστ. Β'. Ε'.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ταπεινοφροσύνη δὲν εἶνε δειλία, ἐνῷ ἡ δειλία εἶνε δουλοφροσύνη.

✣

Ἐκεῖνο, ὅπερ καθίστησιν αἰωνίαν τὴν ἀνιστότητα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς θλίψεως ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἶνε ὅτι μία ὥρα χαρᾶς φεύγει ὡς δευτερόλεπτον καὶ ἓν δευτερόλεπτον θλίψεως διαρκεῖ μίαν ὥραν.

✣

Χρησιμοποίει τὸν καιρόν σου καλῶς καὶ μὴ χάνεις οὐδὲ στιγμήν, διότι δὲν εἶσαι βέβαιος, ὅτι θὰ ὑπάρχῃς ἐνταῦθα μετὰ μίαν ὥραν.

✣

Δέον νὰ εὐχαριστήσαι, ὅταν ἔχῃς φίλους καὶ νὰ λυπῆσαι, ὅταν ἔχῃς ἐχθρούς. Οὕτως εἰς τὸ μέλλον θὰ εἶσαι εὐτυχέστερος.

✣

Ὁ φρόνιμος ἀνὴρ σιωπᾷ, ὁπόταν ἔχῃ πολλὰ νὰ εἴπῃ.

✣

Ὁ ἄνθρωπος δέον νὰ γινώσκῃ, ἡ δὲ γυνὴ νὰ χρησιμοποιῇ.

✣

Ὁ σταυρὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶνε τὸ σκῆπτρον τοῦ πτωχοῦ, ὡς ἐπίσης εἶνε καὶ τὸ σύμβολον τοῦ ἐναρέτου. Πλὴν εἶνε καὶ τὸ φόβητρον τοῦ ἐγκληματίου, ὅστις ἀποστρέφει τὸ βλέμμα, ὡς ὁ σταυρὸς ἐμφανισθῇ. Δύναμις ὑπὲρ τοῦ πτωχοῦ, δύναμις κατὰ τοῦ ἰσχυροῦ!

ΜΑΤΑΙΑ ΟΝΕΙΡΑ

Πῶς σ' ἀγαπῶ περιπαθῶς σ' τόπαν τὰ δάκρυά μου,
Μιὰ 'μέρα στὴν ἀκρογιαλιὰ φίλη μ' ἐρατεινή,
Σ' τόπαν οἱ τόσοι στεναγμοὶ ποῦ κρύβα στὴν καρδιά μου
Γιὰ σέ, ποτὲ δὲν λησμονῶ ἐκείνην τὴν στιγμ'ν.

Περνοῦν οἱ χρόνοι χάνονται τὰ ὄνειρα τῶν πόνων,
Ὅπως περνᾷ καὶ χάνεται ἡ δρόσος τῆς Αὐγῆς,
Τὰ διαμαντένια δάκρυα πληγὰς ἀφίνουν μόνον,
Πολὺ βαθυὰ μέσ' τὴν καρδιά, ὡς ὁ κισσὸς τῆς γῆς.

Σκέψου· γιὰ σένα ἂν περνοῦν οἱ χρόνοι καὶ διαβαίνουν,
Γιὰ μένα κάθε τους στιγμὴ εἶναι πληγὴ βαρειά,
Ἐὰν γιὰ σὲ ἀνάμνησις μόνον ἁπλῆ θὰ μένουν,
Θὰ μένουν δι' ἐμὲ πληγαὶ αἰώνια στὴν καρδιά.

Ἀναπολῶ στὴν μνήμην μου ἡμέρας εὐτυχίας,
Καὶ τὰ χρυσᾶ μας ὄνειρα διακαῶς πιθῶ,
Ἀναζητῶ ἓν φίλημα ἀγάπης καὶ λατρείας,
Νὰ μὲ θερμάνῃ ἄκαρδη ποῦ τόσον σ' ἀγαπῶ.

Ἐν Καΐρῳ τῇ 30.5 1909

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Μ. ΜΕΛΙΣΣΑΣ
Μηχανικός

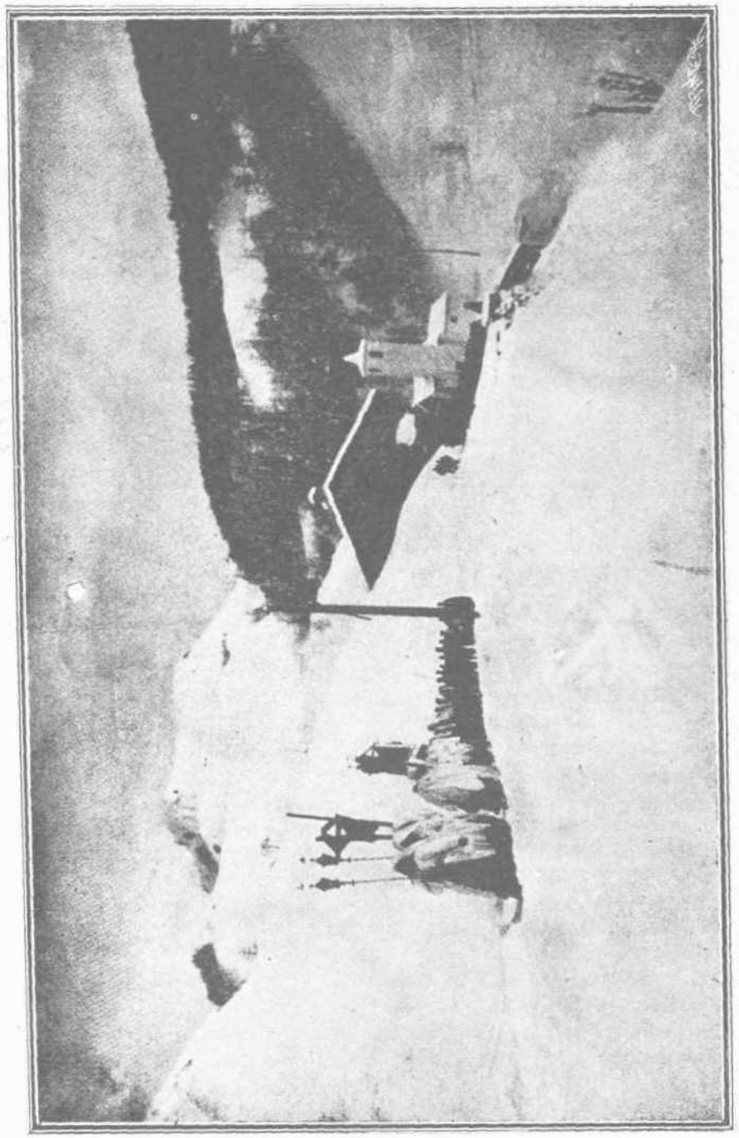

ΜΙΑ ΚΗΔΕΙΑ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΛΠΕΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Τὸ θειῶδες ὀξὺ ἐξασκεῖ, ὡς γνωστόν, εἰς τοὺς χημικοὺς κύκλους, μεγάλην ἐπήρειαν ἐπὶ τῶν φυτικῶν χρωματικῶν ὑλῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἴων, τὰ ὁποῖα σχεδὸν ἀμέσως λευκαίνει. Τὸ θειϊκὸν ὀξὺ διὰ τῆς ἀποξυδωτικῆς αὐτοῦ ἰδιότητος ἀλλοιοῖ τὸ χρῶμα πλείστων ἀνθέων,

οἷον τῶν ῥόδων, τῶν δαφνοειδῶν, κτλ. Ἡ δὲ πειραματικὴ ἀπόδειξις τούτου ἐκτελεῖται τάχιστα ὡς ἑξῆς :

Τήξατε ἐντὸς μικροῦ ἐκ πορσελάνης δοχείου θεῖον, ὅπερ ἀναφλεγόμενον ἅμα τῇ ἐπαφῇ του μετὰ τοῦ ἀέρος, παράγει διὰ τῆς ἑνώσεώς του μετὰ τοῦ ὀξυγόνου θειῶδες ὀξύ. Καλύψατε ἤδη τὸ δοχεῖόν σας διὰ χωνοειδοῦς μεταλλικοῦ χαλκίνου, εἰ δυνατόν, καλύμματος καὶ θέσατε ἄνωθι τούτου τὰ ἄνθη, ἅτινα θέλετε νὰ ἀποχρωματίσητε. Ἡ ἐπενέργεια εἶνε ταχίστη, διότι μετά τινα δευτερόλεπτα μεταβάλλονται τὰ ἄνθη σας εἰς λευκά, δηλονότι τὰ ῥόδα, ἴα, δαφνοειδῆ κτλ.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐμβαπτίσεως ἐντὸς ὑγρῶν μεταβάλλεται ἐπίσης οὐσιωδῶς ὁ χρωματισμὸς τῶν ἀνθέων, ὡς θέλομεν ἐξηγήσῃ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος τῆς «Φύσεως».

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

Ἡ θερμότης τῆς ἐποχῆς

Ὄντως ἡ θερμότης τῆς ἐποχῆς κατέστη ἀνυπόφορος καὶ πρὸς καταπολέμησιν μεταχειριζόμεθα ὅλα τὰ προσιτὰ μέσα τῆς δροσερότητος καὶ τῆς ψυχρότητος, οἷον ψυχρὰ ὕδατα, πάγους καὶ παγωτά, δροσερὰ ἐνδύματα, ψυχρὰ λουτρά, ἀποβολὴν ἐξωρρούχων καὶ ἐσωρρούχων, ἀέρια ρεύματα, ἀνεμιστήρια, σύσκια, διαμονητήρια κτλ.

Πάντα ταῦτα βλάπτουν, διότι ἀντιπράττομεν τῇ φύσει καὶ ὅστις βαδίζει κατὰ τῆς φύσεως, βλάπτεται. Τί ἄρα δέον γενέσθαι ;

Νὰ συνειθίσωμεν τὴν θερμότητα, ὡς καὶ τὸ ψῦχος. Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον ἀντιφάρμακον διὰ νὰ ὑποφέρωμεν καὶ τὰ δύο καὶ τότε οὔτε τὸ ψῦχος, οὔτε ἡ θερμότης θὰ μᾶς φαίνονται ἀνυπόφοροι.

Ἀποτέλεσμα δὲ τῆς μὴ ἐξοικειώσεώς μας μετὰ τῶν δύο τούτων στοιχείων, εἶνε αἱ ποικίλαι παρουσιαζόμεναι ἡμῖν νόσοι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, οἷον κρυολογήματα, κεφαλαλγίαι, δυσπεψίαι, κοιλόπονοι, δυσκοιλιότητες, ἀνορεξίαι, κτλ.

Ο ΔΟΚΤΩΡ

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ὁ προκατακλυσμιαῖος γίγας

Ὁ δισεκατομμυριοῦχος Καρνέζη ἐδώρησεν ἐσχάτως εἰς τὸ ἐν Βερολίνῳ μουσεῖον γύψινον ἐκμαγεῖον τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἀνευρεθέντος προϊστορικοῦ γιγαντείου ζώου Βροντοσαύρου. Τὸ μῆκος τοῦ σκελετοῦ εἶνε 22 μέτρων καὶ τὸ ὕψος 5 1)2 μέτρων. Ἡ ἐποχὴ τῆς ὑπάρξεώς του λογίζεται εἰς 7 ἑκατομμ. ἔτη πρὸς τῆς ἐποχῆς μας, φαίνεται δὲ, ὅτι προφανῶς ἦτο ζῶον ἄοπλον, καθότι οὐδὲν ἀμυντικὸν ὄργανον διακρίνεται ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ βάρος του ὑ' ἀνήρχετο τοὐλάχιστον εἰς 800—900 καντάρια. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ὁ Βροντοσαῦρος ἕνεκα τῆς μεγάλης ποσότητος τροφῆς, ἣν ἐχρειάζετο διὰ νὰ ζῇ, κατεστράφη σχετικῶς ταχέως εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα.

Ἐγχείρισις τῆς πολυσαρκίας

Οἱ ἰατροὶ ἐπενόησαν νέον μέσον κατὰ τῆς πολυσαρκίας. Ὁ πρῶτος, ὅστις ὑπεβλήθη εἰς τὴν τολμηρὰν ταύτην ἐγχείρισιν ἦτον ὁ παχύτατος καὶ βαρύτατος πολίτης τῆς Βιργινίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὅστις καὶ ἐζύγισε 200 περίπου ὀκάδας· ἐκινδύνευε δὲ ἡ ζωή του ἐκ τῆς πολυσαρκίας του. Ὁ χειροῦργος ἔκαμε δύο τομὰς ἑκατέρωθεν τοῦ ὑπογαστρίου καὶ ἀρχόμενος ἐκεῖθεν ἀπέσπασε μεγάλα στρώματα λίπους καλύπτοντα τὰ σπλάγχνα. Ἔπειτα ἔρραψε τὰς πληγὰς καὶ ὁ ἀσθενὴς ἔδειξε ἐλάττωσιν βάρους περὶ τὰς 50 ὀκάδας.

«ΔΕΛΤΙΟΝ»

Ἡ κυρία Ἀντζολίνα Τ... σύζυγος τοῦ ταξιάρχου Λουδοβίκου, διασήμου ἀρειαπαγείτου ἐν Ἰταλίᾳ, κατεγίνετο ἡμέραν τινὰ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ καὶ κομψῷ αὐτῆς δωματίῳ τῆς ἐργασίας, καθαρίζουσα δέσμην ἐκλεκτῶν ἀνθέων, ἅτινα εἶχεν ἐξαγάγει ἐκ τοῦ δοχείου των καὶ μὲ τὴν μελαγχολικὴν σκέψιν, ἥτις πάντοτε τὴν κατεῖχεν, ἐστόλιζεν ἡσύχως τὴν εἰκόνα τῆς μακαρίτιδος μονάκριβης κόρης της, ἣν ὁ σκληρὸς θάνατος τῇ εἶχεν ἀφαρπάσῃ ἀπὸ τὰς ἀγκάλας της πρό τινος χρόνου.

Τὰ πάντα διὰ τὴν δυστυχῆ μητέρα εἶχον ἀποθάνει εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Τὰ πάντα εἶχεν ἐγκαταλείψει καὶ δὲν ἔζη ἢ διὰ νὰ ἀφοσιοῦται εἰς τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀγαπητῆς θυγατρός της.

Ἡ Ροζέττα εἶχεν ἀποθάνει πρὸ πενταετίας· ἀλλὰ ἡ θλίψις τῆς κ. Ἀντζολίνας ἦτο πάντοτε ζωηρὰ καὶ πρόσφατος, ὡς νὰ τῇ εἶχε συμβῇ τὸ κακόν, πρό τινων ἡμερῶν. Δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ, ὅτι ἡ εὐμορφοῦλά της, ὅπως τὴν ἀπεκάλει, μὲ τὴν ξανθὴν ἐκείνην κόμην της, τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς της, τὸ γλυκὺ μειδίαμά της, καὶ τὸ ὡραῖον ἀνάστημά της, ἅτινα τὴν καθίστων εὐτυχῆ ἐν ἡλικίᾳ 18 ἐτῶν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὑπερηφανεύετο, διὰ τὴν εὐφυΐαν, τὴν ἀγαθότητά της καὶ τὰς πολλάς της χάριτας, θὰ ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἐξηφανίζετο ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

Εἴς τινας περιστάσεις καταλαμβανομένη ὑπὸ ἐσωτερικῆς τινος συναισθήσεως, ἐκάλει τὴν Ροζέτα της διὰ τοῦ ὀνόματός της, διὰ τῶν τρυφερωτέρων καὶ μᾶλλον ἀφοσιωμένων λέξεων, ὡς νὰ ἦτο παροῦσα ἡ εὐμορφοῦλά της, εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ νὰ τὴν ἤκουε καὶ εἶτα συνερχομένη ὑπὸ τῆς πραγματικότητος, ἔπιπτεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος ἐπὶ τοῦ καθίσματος, σιωπῶσα καὶ συλλογιζομένη.

Ὅτε λοιπὸν τὴν ἡμέραν ταύτην, τελειώσασα τὴν ἀνθοδέσμην της, μετέβαινε νὰ τὴν τοποθετήσῃ ἐπὶ τοῦ ὑποστηλώματος τῆς εἰκόνος, αἴφνης ἤκουσεν ἀσυνήθη κίνησιν ἐντὸς τοῦ ἀντιθαλάμου κρὶ τείνουσα τὺ οὖς, κατελήφθη ὑπὸ συγκινήσεως καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ μεταβῇ, διὰ νὰ ἴδῃ τί ἦτο.

Ἀλλὰ ἀροσδοκήτως παρουσιάσθη ἐκεῖθεν ὑψηλή τις καὶ κομψοπρεπὴς νεᾶνις μετὰ περισσῆς χάριτος καὶ εὐκινησίας, ἥτις ἀμέσως ἔτρεξεν πρὸς τὴν κ. Ἀντζολίναν, τὴν ὁποίαν ἤρχισε νὰ καταφιλῇ μετὰ τρυφερότητος καὶ χαρᾶς.

Ἔκπληκτος καὶ τεταραγμένη ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης ἐμφανίσεως καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς ἀφοσιώσεως τῆς κόρης, ἡ κ. Ἀντζολίνα ἐπεχείρησε νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἀνταπόδοσιν τῶν φιλημάτων, ἐνῷ ταὐτοχρόνως κατεγίνετο νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τόσον ἀφοσιωμένως τὴν κατεφίλει. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο κάποια ἀνεψιά της ἐκ τῆς ἐπαρχίας, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἐνθυμηθῇ καὶ ἐξεφώνησεν :

— Ἀλλὰ δεσποινὶς, συγγνώμην, μὲ ποίαν ἔχω τὴν τιμήν...

Πλὴν ἡ κόρη ἀροσδοκήτως ἤλλαξεν ὄψιν καὶ τῇ λέγει, ὅλως οἰκείως ;

— Μαμμᾶ !... μαμμᾶ... Μὰ πῶς, δὲν μὲ γνωρίζεις ; δὲν εἶμαι ἡ κόρη σου ;... Ἄχ, Θεέ μου ! . . .

Ἡ κ. Ἀντζολίνα ἔσχε σκληρὰν δοκιμασίαν εἰς τὴν καρδίαν, μόλις ἤκουσε νὰ τὴν καλῇ μαμμᾶ, καὶ προσήλωσε προσεκτικώτερον τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς δεσποινίδος· ἡσύχως δὲ πλησιάσασα, τῇ ἀνήγειρεν ὀλίγον τὸ βέλον, καὶ εἶτα τὸ ἐτανέφερεν εἰς τὴν θέσιν του, χωρὶς νὰ ἐκφράσῃ οὐδεμίαν ἐντύπωσιν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, εἰσῆλθεν ἡ θαλαμηπόλος ἐκ τοῦ ἀντιθαλάμου καὶ δικαιολογουμένη, λέγει πρὸς τὴν κυρίαν της :

— Ἤνοιξα τὴν θύραν, μόλις ἤκουσα νὰ κτυποῦν καὶ εἰσῆλθε τρέχουσα ἡ δ)ὶς, ἐνῷ ἐγὼ τὴν ἠρώτων, ποῖον ζητεῖ· καὶ αὕτη μοὶ ἀπεκρίθη :

— Ὡραῖα ! τὴν μαμμᾶ μου θέλω. Καὶ ἀμέσως ἔτρεξεν ἐδῶ.

Ἡ κ. Ἀντζολίνα ἐξέφρασε νέαν ἀπορίαν· συνέσπασε τὰς ὀφρῦς καὶ παρετήρει ἐκ νέου μετὰ δυσπιστίας τὴν ἄγνωσιον, τῆς ὁποίας ἐν τούτοις ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ἦτο γλυκεῖα καὶ γαλήνειος καὶ τοῦτο ἀκριβῶς καθησύχαζε τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία ἠννόησεν, ὅτι δὲν εὑρίσκετο ἐνώπιον τινὸς τυχοδιώκτιδος.

Ἡτοιμάζετο δὲ νὰ τῇ ἀποτείνῃ ἐκ νέου τὸν λόγον, ὅτε πάλιν ἡ νεᾶνις τὴν ἐπλησίασεν, ἔλαβε τὴν χεῖρά της, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ στόμα της καὶ τὴν ἠσπάσθην, ὅλως ἀφοσιωμένως, λέγουσα μετὰ μεγάλης θλίψεως :

— Μά, ἤλλαξα τόσον πολύ, μητέρα, ὥστε

δὲν ἀναγνωρίζεις πλέον τὴν Ροζέττα σου;.., Ἀλλὰ λείπω λοιπὸν τόσον καιρόν;

Τότε ἠκούσθη μία κραυγή, μία ἐξ ἐκείνων τῶν κραυγῶν, τὰς ὁποίας μόνον αἱ μητέρες ἀφίνουσι εἰς μερικὰς τραγικὰς στιγμὰς τοῦ βίου των.

— Ἀλλά, ποῖος ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς κόρης μου; καὶ ποία εἶσαι σύ, σ' ἐρωτῶ, ὅπου ἔχεις τὴν φωνήν της; Εἰπέ μου, εἰπέ μου, ἀνέκραξεν ἐπανειλημμένως ἡ κ. Ἀντζολίνα, πνιγομένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ τῶν λυγμῶν, πότε πλησιάζουσα τὴν ξένην καὶ πότε ἀπομακρυνομένη αὐτῆς, ὡς παράφρων.

— Μά, μαμμά, εἶμαι ἐγώ, εἶμαι ἐγὼ ἡ Ἔττα σου.

— Ἡ Ἔττα, ἡ Ἔττα μου, ἀνέκραξε πάλιν ἡ δυστυχὴς μήτηρ, ἐνώτουσα τὰς χεῖρας ἀπελπιστικῶς. Θεέ μου, πῶς εἰξεύρει αὐτὴ καὶ αὐτὸ τὸ μικρὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον τῆς ἔλεγα, ὅταν ἦτο μικρά;

— Ἀλλὰ δ)ίς, δι' ὄνομα Θεοῦ, ἐξηκολούθησε, μὴ περιπαίζετε μὲ τὴν δυστυχίαν μου. Μὴν εἶσθε τόσον σκληρά. Ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίς εἶσθε...δὲν εἰξεύρω, δὲν ἐννοῶ τὸν σκοπόν σας....ἀλλὰ σᾶς συγχωρῶ. Ἤδη φύγετε ἀπ' ἐδῶ....Πηγαίνετε....Μὴ μὲ κάμετε νὰ τρελλαθῶ περισσότερον!...

Ἀλλ' ἡ νεᾶνις ὡς νὰ μὴν ἤκουσε τοὺς ἐξορκισμοὺς τούτους ἐπέμενε μετὰ πλήρους ἀφοσιώσεως.

— Μὰ ναί, ἐγὼ εἶμαι, ἔλεγεν, ἐγὼ εἶμαι ἡ Ἔττα σου, δὲν μὲ ἐκάλεις οὕτω, ὅταν ἤμουν ἀσθενής; Ἐνθυμεῖσαι, μοῦ τὸ ἐπανελάμβανες ἀκόμη, ὅταν ἀπέθνησκον.... Ἔττα μου, ἦτον ἡ τελευταία σου λέξις, ὁπόταν ἀπέθνησκον.

— Εἶνε ἀληθές!.... Ὦ ἀληθές!... Θεέ μου! Θεέ μου!... πνιγομένη ἐκ λυγμῶν ἐψέλλιζεν ἡ κ. Ἀντζολίνα, ὀπισθοχωροῦσα κατὰ βῆμα καὶ παρατηροῦσα ἀσκαρδαμικτεὶ τὴν ἄγνωστον.

— Πρὶν ἀποθάνω!...ἐπανελάμβανεν ἐν τούτοις ἡ νεᾶνις καθ' ἑαυτήν, μὲ παράδοξον ἔκφρασιν ταραχῆς ἐκ τοῦ βλέμματος τῆς μητρός της. Ἀλλὰ πῶς μοῦ ἐπῆλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα;... ἐγὼ εἶμαι ζωντανή, ἰδοὺ, ἐγὼ εἰς τὴν οἰκίαν μας, μὲ τὴν μαμμά μου...καὶ ὁ πατέρας μου ποῦ εἶνε; δὲν ἦλθεν ἀκόμη, προσέθηκε μετά τινος εὐχαριστήσεως, καὶ μετὰ τοῦτο ἐξηκολούθησεν:

— Εἰξεύρω, πάντοτε βραδύνει, διότι ἔχει τόσον δρόμον νὰ κάμῃ. Καὶ ἡ γραῖα ὑπηρέτρια Ἀντωνία, ἡ ὁποία πάντοτε ἤθελε τὸ καλόν μου, δὲν εἶνε πλέον ἐδῶ; ἀλλὰ βλέπω πολλὰ πράγματα ἤλλαξαν....ἐδῶ εἰς τὸ σαλόνι ὑπῆρχε μία μόνον εἰκών μου, ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἔκαμα μετὰ τὴν πρώτην μου κοινωνίαν...Ἐνῶ τώρα, βλέπω πολλάς, τὰς ἔβαλες ὅλας, ἐδῶ μαμμά;... Μπά, εἶνε ἐδῶ καὶ ἐκείνη, ὅπου ἐφωτογραφήθημεν ὅλοι μαζὺ εἰς τὴν ἐξοχήν...κύτταξε, μαμμά, νὰ ἡ Μαρία Ἀρσέντι μὲ τὸ σκυλάκι της καὶ ἡ Ἀλβέρτα Βαλιόνι μὲ τὸν μνηστῆρά της. Ἐνθυμεῖσαι, μαμμά, πόσον ἐφοβήθην τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπου εἰσῆλθον εἰς τὸ παράπηγμα, ὅταν ἐβγῆκα ἀπὸ τὸ λουτρόν μου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐφώναζα τρομαγμένη;

— Ναί, ναί, τὰ ἐνθυμοῦμαι ὅλα, εἶνε ἀλήθεια, ἀλλὰ σεῖς πῶς τὰ εἰξεύρετε ὅλα αὐτά; ποῖος σᾶς ἔδωσεν ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας; ἠρώτησεν ἡ κ. Ἀντζολίνα μὲ πολὺ παράξενον τρόπον.

— Ὡραῖα! ποῖος μοῦ τὰ εἶπεν! τὸ μνημονικόν μου. Ὅπως σεῖς τὰ ἐνθυμεῖσθε, μαμμᾶ, ἔτσι τὰ ἐνθυμοῦμαι καὶ ἐγώ. Ἀλλά, μαμμᾶ, εἶμαι κουρασμένη, ἐὰν εἰξεύρατε τί δρόμον ἔκαμα, διὰ νὰ ἔλθω ἕως ἐδῶ... Νὰ, θὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου...

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρόν, ἐξέβαλε τὸν πίλον της καὶ ἔκαμε βήματά τινα πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ κ. ὅμως Ἀντζολίνα ἔτρεξεν ἔμπροσθέν της καὶ τὴν ἠμπόδισεν.

— Δεσποινὶς, τῇ λέγει, ἡ κωμῳδία αὐτὴ πρέπει νὰ παύσῃ· δὲν ἐπιτρέπω εἰς κανένα νὰ ἀστειεύεται μὲ τὸ ἱερότερον πρᾶγμα, ὅπου εἶχον εἰς τὸν κόσμον καὶ πρὸ πάντων, νὰ εἰσέλθετε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μονακριβῆς μου κόρης.

Ἡ νεᾶνις παρετήρησε τότε τὴν μητέρα της μετὰ λύπης καὶ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλήν, ὡς παιδίον, τὸ ὁποῖον ἀδίκως ἐπιπλήττεται παρὰ τῆς μητρός του.

— Ἐὰν δὲν θέλετε, μαμμᾶ, νὰ ὑπάγω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, δὲν θὰ ὑπάγω, ἀπήντησεν αὕτη μὲ χαριτωμένον παράπονον. Ἀλλὰ εἰπέτε τοὐλάχιστον εἰς τὴν Ἀντωνίαν ἢ εἰς ἄλλην ὑπηρέτριαν νὰ μοῦ φέρῃ τὸ τριανταφιλλί μου φόρεμα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἔφερεν ὁ πατέρας εἰς τὴν ἑορτήν μου, ὡς καὶ τὸ ἐργόχειρον τοῦ κεντήματος, τὸ ὁποῖον μαμμᾶ δὲν ἐτελείωσα καὶ λείπουν οἱ κάλυκες τῶν ρόδων.

Ἐσιώπησε πρὸς στιγμὴν, παρατηροῦσα τὸ δωμάτιον ἐκ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας· εἶτα ἐξηκολούθησεν:

— Πῶς εὑρέθην ἐδῶ, ὕστερον ἀπὸ τόσον καιρόν... καὶ διατί λέγω, ὕστερον ἀπὸ τόσον καιρόν; ποῦ ἤμην λοιπόν; Δὲν εἶνε περίεργον μαμμᾶ; Εἰς μερικὰς στιγμὰς μοῦ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ, ὅτι εἶμαι ἄλλη τις κόρη, μοῦ φαίνεται, ὅτι βλέπω ὄνειρον, ἢ ὅτι ἔκαμα τὸν γῦρον τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ κουρασθῶ... Ἤμην ἐλαφρὰ,πολὺ ἐλαφρὰ, ὅπως ὁ ἄνεμος... Ἀχ, πόσον συγχίζω τὰ πράγματα, ὡς φαίνεται, θὰ εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀσθενείας μου... Ἀχ! πόσον εἶσθε καλὴ, μαμμᾶ μου! Δὲν μετεβάλατε τίποτε εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Τὸ κρεβάτι μου εἶνε ἕτοιμον. Εἰς τὸ τραπεζάκι μου

ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των, ὅπως τὰ ἀφῆκα. Εἰς τὴν γωνίαν τὸ ἱματοφυλάκιον μὲ τὰ φορέματά μου... Ἀλλὰ, μαμᾶ, λείπει ἕνα φόρεμα. Λείπει τὸ ἄσπρο μου φόρεμα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐδώρησεν ἡ νότα μου Ἀδέλα, μαζὺ μὲ τὸ χρυσοκέντητο βέλο... Ἐνθυμεῖσθε, πόσον μοῦ ἐπήγαινε καλά; Ὅταν τὸ ἔβαλα εἰς τὴν πρώτην μου κοινωνίαν, μοῦ εἴπατε σιγά: «Εἶσαι ἕνα ἀγγελοῦδι».

Ἡ μήτηρ Ἀντζολίνα δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ συγκρατήσῃ τὴν συγκίνησίν της, ἀλλὰ ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ὡς παράφρων ἐψέλλισε:

— Δὲν ἠξεύρω, τί νὰ φαντασθῶ καὶ ποία εἶσαι. Δὲν ἠξεύρω, ἐὰν πρέπῃ νὰ σὲ διώξω ὡς μίαν τυχοδιώκτριαν ἢ ὡς μίαν δαιμονισμένην ἢ ἂν πρέπῃ νὰ σὲ σφίξω εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ νὰ σὲ κοταφιλήσω, ὡς κόρην μου. Ὅταν ὁμιλῆς ἀκούω τὴν φωνὴν τῆς εὐμορφούλας μου, ἡ ὁποία ἀντήχει τόσον γλυκὰ εἰς τὴν καρδίαν μου, ἀκούω τὴν ὁμιλίαν της, ἀναγνωρίζω, ὅτι ἔχεις ὅλα τὰ χαρίσματά της, καὶ ὅλας της τὰς κινήσεις!... Ἀλλὰ δὲν εἶσαι οὐ αὐτή! Θεέ μου! τί τρομερὸν βάσανον εἶνε τοῦτο!

Καὶ εἶτα στρεφομένη πρὸς τὸν ἄγνωστον, τῇ λέγει, ἐξορκίζουσα αὐτήν!

— Ἀφοῦ σᾶς βεβαιῶ ὅτι εἶμαι ἡ κόρη σας, δὲν μὲ ἀκοῦτε; ἡ Ροζέττα μας!... Εἶχε δίκαιον, τὸ πνεῦμα τῆς Ἔττας τὴν ἠκολούθει ἀοράτως.

— Δεσποινὶς, εἰπέ μου, σὲ ἐξορκίζω! ποία εἶσαι... διατί ἦλθες ἐδῶ! ποῖος σοῦ ἔδωσεν ὅλας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας τῆς ἀγαπητῆς μου Ροζέττας... Λέγε μου, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ! ἐν ὀνόματι τῆς ἀληθοῦς μητρός σου!

Ἡ κόρη ἐπλησίασεν ἓν βῆμα καὶ παρατηροῦσα αὐτὴν ἀσκαρδαμικτεὶ, τῇ λέγει διὰ μιᾶς.

— Μὰ δὲν μὲ ἀκοῦτε τόσην ὥραν, μαμμά; εἶσθε λοιπὸν ξένη πρὸς ἐμέ;... ἀφοῦ σᾶς βεβαιῶ, ὅτι εἶμαι ἐγὼ ἡ κόρη σας, ἀφοῦ σᾶς τὸ ἀποδεικνύω. Τί νὰ κάμω ἐπὶ πλέον; Θέλετε νὰ σᾶς ἀπαριθμήσω ὅλα τὰ πράγματα, ὅπου ἔχομεν εἰς τὸ σπῆτι. Θέλετε νὰ σὰς εἴπω πόσας δωδεκάδας ἀσπρόρρουχα ἔχει τὸ ἑρμάριόν μου. Ἐνθυμεῖσθε πόσας ἑσπέρας διήλθομεν ὁμοῦ, ἑτοιμάζοντες ταῦτα καὶ πόσον ἔκλαυσα, ὅταν μοῦ ἔκαη ἐκεῖνο τὸ ὡραῖον μεταξωτὸν μανδυλάκι; Ἀλήθεια, μαμμὰ, ἐνθυμήθηκα τὸ τραγουδάκι μου, τί κάμνει τὸ πιάνο μου; Ἀ, νά το! διατί τὸ ἔβαλες εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, ἀφοῦ τὸ εἴχαμεν ἐδῶ;

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἐνῷ ἡ μήτηρ ἐσιώπα, μετέβη εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐσήκωσε τὸ κάλυμμα καὶ ἀμέσως ἐν ταχύτητι ἔπληξε διὰ τῶν δύο χειρῶν τὰ πλῆκτρα τοῦ ὀργάνου καὶ μετὰ γλυκυτάτης φωνῆς ἤρχισε νὰ τραγωδῇ τὸ ἀγαπητόν της Ἱσπανικὸν ᾆσμα, τὴν σερενάταν τῆς Ἑρμόζας.

Ἀλλὰ, δὲν εἶχε τελειώσῃ ἀκόμη τὴν πρώτην στροφὴν ὅτε μία δυνατὴ κραυγὴ ἠκούσθη ὀπισθέν της καὶ ἐν ταὐτῷ εἰς κύριος ὑψηλὸς, σχεδὸν λευκόθριξ, μὲ στακτόχρουν γενειάδα, μὲ βλέμμα τεταραγμένον καὶ μὲ τὸν πῖλον ἀνὰ χεῖρας εἰσέρχεται ὠχρότατος ψιθυρίζων:

—Ἡ φωνὴ τῆς Ροζέτας!...

Αὕτη ἀπήντησε μὲ διπλῆν κραυγήν:

—Ὁ πατέρας μου! Ἀ, τί καλὰ καὶ ἐρρίφθη ἀμέσως εἰς τὸν τράχηλόν του.

—Ἔφθασες εἰς καλὴν ὥραν, Λουδοβίκε, τῷ λέγει ἐν ταραχῇ ἡ Ἀντζολίνα. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ τρελλαθῶ. Ἡ δ)ὶς αὕτη εἰσῆλθεν ἐδῶ πρὸ ὀλίγων λεπτῶν καὶ μοῦ λέγει, ὅτι εἶνε ἡ Ροζέττα μας!... Ἰλέγει, ἐξορκίζουσα αὐδού, βλέπεις, ἔχει τὴν φωνήν της, τὴν ἤκουσες....γνωρίζει δὲ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς οἰκίας μας....Καὶ ἔχει ὅλας τὰς χάριτας καὶ κινήσεις τῆς θυγατρός μας. Γνωρίζει δὲ πράγματα, τὰ ὁποῖα μόνον ἐγὼ καὶ ἡ κόρη μας ἐγνωρίζομεν. Δὲν βλέπεις; ἤκουσες. Τραγουδεῖ, ὅπως ἡ Ροζέττα.. ἐγὼ χάνομαι, τρελλαίνομαι!

Ὁ ταξιάρχης μὲ μεγάλην ἔκπληξιν καὶ αὐτὸς ἔθετο τὰ ὀμματοϋάλιά του ἐπὶ τῆς ρινός, ἀφοῦ ἐπανειλημμένως ἐπόγγισεν ἐν συγκινήσει τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμούς του καὶ ἐσιώπα.

— Ὦ, μὴ μοῦ κάμνετε καὶ σεῖς τὸν θυμωμένο, διέκοψεν ἡ νεᾶνις μετὰ θαυμαστῆς πειρακτικότητος. Μὲ δυσαρεστεῖτε καὶ οἱ δύο. Διατί δὲν θέλετε νὰ μὲ ἀναγνωρίσετε; Ἴσως δὲν θέλετε πλέον τὸ καλόν μου. Ἀρκεῖ. Ἠξεύρετε, πάτερ, ἐὰν μὲ δυσαρεστεῖτε πάλιν, ἐνθυμεῖσθε, θὰ σᾶς κάμω τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἔκαμα ἄλλοτε. Ἐνθυμεῖσθε, ἤμην

τότε μικρά. Ἀνοίξατε τὸ σημειωματάριόν σας καὶ θὰ εὑρῆτε ἀκόμη τὸ παράπονον, τὸ ὁποῖον σᾶς ἔγραψα ἐπάνω εἰς μίαν σημείωσίν σας.

Ὁ δικαστὴς παραπαίων ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ ν' ἀκούῃ καλλίτερον τὴν φωνὴν τῆς θυγατρός του καὶ διὰ νὰ παραδεχθῇ, ὅτι πραγματικῶς αὕτη ἦτο ἡ Ροζέττα.

Ἀλλὰ ἠναγκάσθη πάλιν νὰ τοὺς ἀνοίξῃ καὶ ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἡττημένον ἀπὸ τῆς συγκινήσεως.

Ἡ φωνή της ἦτο ἡ ἰδία, ἀλλ' ἡ ἀπάτη ἐντελεστάτη. Καὶ ἠδύνατο μυριάκις νὰ ὁρκισθῇ, ὅτι εἶχε ἐνώπιόν του αὐτὴν τὴν ἀπωλεσθεῖσαν θυγατέρα του.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν αὕτη, ἐὰν ἀμφιβάλλετε ἀκόμη περὶ ἐμοῦ, θὰ σᾶς ὑπενθυμήσω, ὅτι μίαν φορὰν εἴχετε πολὺ δυσαρεστηθῆ μεταξύ σας, καὶ ἐγὼ σᾶς ἔγραψα ἀπὸ ἕνα γραμματάκι. Δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Μάλιστα, ἀπήντησαν καὶ οἱ δύο μὲ μίαν φωνήν.

— Καὶ σᾶς ἔγραψα, ἐνθυμοῦμαι καλῶς, τὰς λέξεις ταύτας :

«Πατέρα, ἐὰν ἐξακολουθῆτε ν' ἀνησυχῆτε τὴν μαμμᾶ, θὰ σᾶς τραβήξω τὴν γενειάδα».

— Καὶ εἰς ἐσᾶς, μαμμᾶ ἔγραψα :

«Μαμμᾶ, ἐὰν ἐξακολουθῆτε νὰ κάμνητε ἱστορίας τοῦ πατέρα, θὰ γίνω μοναχή».

— Μάλιστα, αὐταὶ ἦσαν αἱ λέξεις, ὅτον μᾶς ἔγραψες, ἀνέκραξαν.

— Περίεργον, πῶς γνωρίζει τὰ πάντα αὐτὴ ἡ νεᾶνις ;

Καὶ ὡς ἐξ ἐνστίκτου πρὸ τῆς πραγματικότητος, ἐνηγκαλίσθησαν ἀμφότεροι τὴν νέαν ταύτην, τὴν ὡς ἐκ θαύματος παρουσιασθεῖσαν ὡς κόρην των ἐνώπιόν των· ἡ δὲ νεᾶνις εὐτυχὴς πλέον τὴν φορὰν ταύτην, τοὺς ἐθώπευε καὶ τοὺς κατεφίλει, ἀναμιγνύουσα τὰ δάκρυά της μὲ τὰ τῶν γονέων της, ἀκριβῶς ὅπως κάμνουν ἐκεῖνοι, οἵτινες λατρεύονται καὶ συναντῶνται κατόπιν μεγάλου ἀποχωρισμοῦ.

Τότε διὰ μιᾶς κινήσεως ἡ εὐτυχὴς κόρη ἔτρεξε νὰ λάβῃ μίαν μεγάλην φωτογραφίαν ἥτις ἔκειτο εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἰδοὺ ἡ εἰκών μου, τὴν ἐνθυμοῦμαι!

Καὶ ἀνέγνωσε μίαν ὑποσημείωσιν, ἥτις ἔγραφεν :

Η ΡΟΖΕΤΤΑ ΜΑΣ

Ἀποθανοῦσα 17 ἐτῶν τῇ 20 Ἀπριλίου 1890

Τότε ἔμεινε ἐπί τινας στιγμὰς ἄφωνος καὶ σκεπτικὴ, μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ τί ἐσήμαινον αἱ λέξεις αὗται. Μετ' ὀλίγον δὲ συνερχομένη, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἐπλησίασε πρὸς τὸν καθρέπτην, ὡσεὶ θέλουσα νὰ παραβάλῃ τὴν εἰκόνα ταύτην μὲ τὸ πρόσωπόν της.

— Δὲν μοῦ ὁμοιάζει διόλου. Ἀλλὰ τότε τί συμβαίνει ; Ἀπέθανον ἀληθῶς !...καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνομαι, ὅτι εἶμαι ἡ Ροζέττα...αἰσθάνομαι, ὅτι εἶμαι αὐτὴ ἡ ἰδία !... Ἀλλά, Θεέ μου, τί μοῦ συμβαίνει λοιπόν ;

Εἶτα, καταληφθεῖσα ὑπὸ μιᾶς ἀπροσδοκήτου ἰδέας, ἄφησε τὴν εἰκόνα καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ ἐρμάριον, τὸ ἤνοιξε καὶ παρετήρησεν ἐκ νέου τὰ φορέματα.

Μετά τινα στιγμὴν, μὲ ὀφθαλμοὺς βεβαρυμένους, μὲ πρόσωπον ὠχρὸν καὶ μὲ τὸ στῆθος αἰσθμαῖνον, εἶπε :

— Τὸ λευκόν μου φόρεμα δὲν εἶνε ἐδῶ.... Ἀ, ξεύρω, προσέθηκε μετὰ λύπης ἐνθυμηθεῖσα, διότι ἡ μαμμά μοῦ τὸ ἐφόρεσεν...ὅταν ἀπέθανα....ὅταν ἀπέθανα! Λοιπὸν ἀπέθανα! καὶ ἐγγίζουσα διὰ τῆς χειρὸς τὸ σῶμά της.

— Μὰ τότε ἐγὼ ποία εἶμαι ; αὐτὸ τὸ σῶμα τίνος ἀνήκει ;

Ἔκαμε ἓν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρὸς, ἐπρότεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τοὺς γονεῖς της, οἵτινες τὴν παρετήρουν ἀπηλπισμένοι καὶ τοῖς λέγει :

— Χαίρετε... χαίρετε, ἀγαπητοί μου. Φεύγω... πηγαίνω ἐκεῖ ὅπου θὰ σᾶς περιμένω... σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι εἶμαι ἡ Ἔττα σας, ἡ ὁποία ζῇ ἀκόμη. Σᾶς φιλῶ.

Μετὰ τοῦτο διεκόπη καὶ ὡσεὶ ἀφυπνιζομένη ἀφῆκεν ἰσχυρὰν κραυγήν. Ἀμέσως δὲ ἔπεσεν ἐπὶ μιᾶς ἕδρας καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ πρὸς στιγμὴν μὲ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν.

Οἱ γονεῖς ἔτρεξαν καὶ τὴν ἀνήγειραν. Αὕτη τότε ἠγέρθη, ἔστρεψε τὰ βλέμματα ἔκπληκτος πέριξ αὐτῆς, μὲ ὕφος ὡς νὰ εἶχεν ἀφυπνισθῇ ἀπὸ μέγα ὄνειρον.

Παρετήρησε τὴν κυρίαν Ἀντζολίναν καὶ τὸν Ταξιάρχην, οἵτινες ἔμενον ἔναντί της ἀπολιθωμένοι καὶ μὲ φωνὴν σοβαρὰν, οὐχὶ πλέον ὁμοιάζουσαν μὲ ἐκείνην τῆς Ροζέττας, τοῖς λέγει :

— Συγχωρήσατέ με, Κυρία καὶ Κύριε, ποῦ εὑρίσκομαι ;... Ποῖοι εἶσθε σεῖς ;... πῶς εὑρίσκομαι ἐδῶ ;

Ἡ μεσάζουσα κρίσις εἶχε παρέλθη καὶ ἡ κατονικὴ προσωπικότης εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ κράτος τοῦ ἰδίου σώματος.

— Ροζέττα ! Ροζέττα ! ἀνεχώρει ἡ Ἀντζολίνα, τείνουσα τοὺς βραχίονας ἀπελπιστικῶς, ὡσεὶ θέλουσα νὰ σταματήσῃ τὴν κόρην, ἥτις ἔφευγεν ἐκεῖθεν. Καὶ συνάμα ἔπιπτεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, βαρυθύμως λιποθυμοῦσα.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΡΕΡΑΣ

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Φ. Π.

Η ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ

Ἡ Η ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ἡ νευρασθένεια, ἡ λυπηρὰ κληρονομία τῶν διανοητικῶς ἐργαζομένων τάξεων, ἔσχε κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους μεγάλην διάδοσιν καὶ ἡ ἀκατάπαυστος αὐτῆς πρόοδος βαίνει διὰ τοῦ βήματος δι' οὗ προχωρεῖ καὶ ἡ ἐκπολιτιστικὴ πρόοδος τῶν διαφόρων ἐθνῶν.

Ἡ καταγωγὴ τῆς νόσου στηρίζεται οὐσιωδῶς ἐπὶ τῆς συνεχοῦς καὶ ἀκαταπαύστου καταπονήσεως τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Καὶ ἐπειδὴ ἡ διὰ τὴν ὕπαρξιν διαπάλη ἡ μ έ ρ α τῇ ἡ μ έ ρ α ἀποβαίνει δριμυτέρα, καθημερινῶς τραχυτέρα, πάντοτε μεγαλειτέρα εἶνε ἡ ἐνέργεια τὴν ὁποίαν ἕκαστον ἄτομον πρέπει νὰ θέσῃ εἰς ἔργον, καὶ ἑπομένως εὐκολώτερον ἀκολουθεῖ ἡ ἐξάντλησις τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Εἰς τὴν ἀσθένειαν ταύτην εἶνε προδιατεθειμέναι ὅλαι ἐκεῖναι αἱ κοινωνικαὶ κατηγορίαι, αἱ ὁποῖαι ὀφείλουσι νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς ὑπερβολικὴν διανοητικὴν ἐργασίαν ἢ εἰς συνεχεῖς ψυχικοὺς ἐρεθισμούς. Τοιοῦτοι εἰσὶν οἱ σπουδασταί, οἱ ἐπιστήμονες ἐν γένει, οἱ καλλιτέχναι, οἱ ἐμπορευόμενοι, οἱ γλύπται.

Ἐπίσης ἡ μυϊκὴ κόπωσις, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ κατάχρησις ἡδονῶν παντὸς εἴδους, ὡς παράγουσαι κόπωσιν τοῦ νευρικοῦ συστήματος, πρέπει νὰ θεωρῶνται καὶ ὡς παθογόνοι αἰτίαι.

Αἱ σοβαραὶ καὶ χρόνιοι ἀσθένειαι πολλῶν ὀργάνων προξενοῦσι συνήθως βραδεῖαν καὶ προοδεύουσαν ἐξασθένησιν τῆς νευρικῆς ἐνεργείας. Εἴδη, διὰ νὰ κάμῃ τις μνείαν, εἶνε αἱ παθήσεις τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων, αἱ ὁποῖαι ἐνοχλοῦν τὰς πεπτικὰς ἐνεργείας καὶ ὡς ἐκ τούτου διακωλύουσι τὴν θρέψιν τῶν νευρικῶν κυττάρων.

Πολλοί, οἵτινες ποιοῦσι κατάχρησιν δηλητηριωδῶν οὐσιῶν—καφὲ, οἰνοπνεύματος, ὀπίου—εἶνε νευρασθενικοί· τὸ δηλητήριον, ὡς ἀπορροφηθὲν ὑπὸ τοῦ αἵματος, ἐξερεθίζει κατ' εὐθεῖαν τὸ νευρικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον ὑποβολλόμενον εἰς τὴν ἐντεταμένην καὶ συνεχῆ ταύτην διερέθισιν, καταπίπτει εἰς κατάστασιν ἐξαντλήσεως.

Ἡ νευρασθένεια λοιπὸν ἐκδηλοῦται μὲ ἀνισορροπίαν τῶν νευρικῶν δυνάμεων, καὶ εἰς τοὺς ἐρεθισμούς, οἵτινες προέρχονται ἢ ἐξ ἄλλων τοῦ σώματος ὀργάνων ἢ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τὰ νευρικὰ κέντρα ἀπαντῶσι μετ' ἀντίδρασίν τινα, ἥτις δὲν εἶνε ἀνάλογος τῆς ἐντάσεως καὶ διαρκείας τῶν ἐρεθισμῶν, ἀλλὰ ὁτὲ μὲν μεγαλειτέρα, ὁτὲ δὲ μικροτέρα τῆς ἀναγκαίας. Ἐξ οὗ χαρακτηρίζονται δύο διάφοροι ἀκανόνιστοι καταστάσεις τῆς νευρικῆς λειτουργίας, αἵτινες δύνανται νὰ λάβωσι ὑψηλόν τι νὰ βαθμὸν ἐντάσεως, καὶ αἱ ὁποῖαι διαδέχονται ἀλλήλας κανονικῶς δηλ. κατὰ περίοδον ἐξερεθισμοῦ καὶ περίοδον καταπτώσεως.

Ἐκ τούτου προέρχεται τὸ ὅτι ὅταν ἐνασχοληθῇ μετ' ἐνεργείας εἰς μελέτην, μετὰ βραχὺ χρονικὸν διάστημα κουράζεται καὶ δὲν δύναται νὰ προχωρήσῃ ἐπὶ πλέον ἢ ἐὰν π. χ. ἤθελε ἐξακολουθήσῃ νὰ ἀναγινώσκῃ δὲν ἐνθυμεῖται πλέον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤθελε ἀναγνώσῃ.

Ἡ «ἀφηριμάδα» ἀ φ α ί ρ ε σ ι ς ἕνεκα τῆς ὁποίας πολλοὶ διδάσκαλοι καὶ γονεῖς αἰτιῶνται τοὺς νέους σπουδαστὰς, εἶνε συνήθως σύμπτωμα νευρασθενείας. Ἐνίοτε ἡ κατάστασις τῆς νευρικῆς ἐξαντλήσεως φθάνει μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε καὶ ἡ ἐλαφροτέρα κόπωσις τοῦ ἐγκεφάλου, ἀποβαίνει δισβάστακτος ἐκ μέρους τοῦ ἀσθενοῦς, καὶ βλέπει τις πολλοὺς μαθητὰς νὰ παιδεύωνται ἀνωφελῶς περὶ τὴν λύσιν εὐκόλων ἀριθμητικῶν προβλημάτων, ὄχι διότι ὁ νοῦς των εἶνε ἀνεπιτήδειος νὰ τὰ λύσῃ, ἀλλὰ διότι δὲν τοῖς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐφαρμόσωσι τὸν νοῦν των καὶ νὰ κάμωσι τὴν ἀναγκαίαν προσπάθειαν.

Ἑτέρα τις ἐκδήλωσις τῆς ἀσθενείας εἶνε ἡ ἀϋπνία· κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτὸς ὁ ἀσθενὴς ταλαιπωρεῖται μὲ μελαγχολικὰς σκέψεις, καὶ ἂν ἐπιτύχῃ νὰ ἀποκοιμηθῇ, συνήθως ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἐνοχλεῖται μὲ λυπηρὰ ὄνειρα.

Ἕτερον σύμπτωμα σχεδὸν σταθερὸν εἶνε ἡ κ ε φ α λ α ί α (χρονία κεφαλαλγία) ἥτις ἐνίοτε εἶνε συνεχὴς καὶ ἐνίοτε ἀναπτύσσεται μόνον μετὰ διανοητικὰς ἀταξίας. Κοιναὶ εἰσὶν οἱ λεγόμενοι «φ ό β ο ι». Μερικοὶ ἀσθενεῖς ὅταν διέρχονται δι' ἀνοικτῆς τινὸς πλατείας καταλαμβάνονται ὑπὸ ζάλης καὶ τείνουσι νὰ πέσωσι (ἀ γ ο ρ α φ ο β ί α). Ἄλλοι δοκιμάζουν καταθλιπτικόν τι αἴσθημα, ὅταν εὑρίσκονται εἰς στενοὺς τόπους π. χ. ὅταν πρέπει νὰ κοιμηθῶσιν εἰς μικρὰ δωμάτια (κλειστοφοβία). Ἄλλοι ἀποφεύγουσι τὴν συναναστροφὴν μετ' ἄλλων, διότι εὐκόλως προσβάλλονται ἀπὸ τὰς κρίσεις ἢ τὰς ἰδέας τὰς ἐναντίας πρὸς τὴν γνώμην των (μ ι σ α ν θ ρ ω π ί α). Πολλοὶ νευρασθενικοὶ νομίζουσι ἑαυτοὺς προσβλεβλημένους ἀπὸ σοβαρὰς ἀσθενείας καὶ καλοῦσι συνεχῶς τοὺς ἰατροὺς νὰ τοὺς ἐπισκέπτηται, ἐκ τούτου εἶνε εὔκολον νὰ πεισθῇ τις, ὅτι ἡ ἰδέα των, ὅτι εἶνε φθισικοὶ ἢ συφιλιδικοὶ ἢ καρδιακοὶ δὲν εἶνε παρὰ ἀποκύημα τοῦ ἀσθενοῦς ἐγκεφάλου των (ν ο σ ο φ ο β ί α).

Αἱ ἐνοχλήσεις τῶν ἐντοσθίων εἶνε συνέπεια τῆς νευρικῆς ἀνισορροπίας.

Αἱ νευρικαὶ καὶ ἐντόσθια καὶ αὗται ἀταξίαι συντείνουσιν εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῶν ψυχικῶν ὅρων τοῦ πάσχοντος, ὅστις συνήθως εὑρίσκεται εἰς κατάστασιν μᾶλλον ἤττον βαθείας μελαγχολίας, ἀμφιβάλλει περὶ τῶν ἰδίων δυνάμεων, περὶ τῆς ἰδίας ὑγείας, βλέπει νὰ ἀντικρίζῃ σκοτεινὸν τὸ μέλλον, φοβεῖται μήπως πέσῃ εἰς μεγαλειτέρας δυστυχίας, μελετᾷ τὴν αὐτοκτονίαν. Ἀλλὰ ἐνίοτε ἀσήμαντόν τι αἴτιον— εὐχάριστός τις εἴδησις παρηγορικὴ τις λέξις εἶνε ἀρκετὸν νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἐξασθενήσεως καὶ νὰ εἰσαγάγῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὑπερβολικῶς καλῶς ἔχει : τὰς λυπηρὰς σκέψεις διαδέχονται ἀμέσως χαρίεσσαι ἰδέαι καὶ τὰ ῥοδινότερα σχέδια ριπίζονται, ἀποκαλύπτεται ὑπερβολικὴ φυσικὴ καὶ πνευματικὴ ἐνέργεια, ἀλλὰ μετά τινα χρόνον μεταπίπτει εἰς τὴν συνήθη κατάπτωσιν.

Ἡ διάρκεια τῆς ἀσθενείας εἶνε στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς αἰτίας, ἥτις παράγει τὴν νευρικὴν ἐξάντλησιν. Τὸ ν' ἀποφεύγῃ τις νὰ καταπονῇ τὸν ἴδιον ἐγκέφαλον, ὡς ἐπίσης τὸ ν' ἀπέχῃ τῆς καταχρήσεως τῶν πνευματωδῶν ποτῶν εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐπι-

τυγχάνει τὴν θεραπείαν. Ἀλλὰ ἐὰν ἡ αἰτία δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνακινηθῇ, καθὼς εἰς τὴν περίστασιν τῶν ἐπαγγελματιῶν, οἵτινες διὰ τῆς διανοητικῆς ἐργασίας ὀφείλουσι νὰ κερδίσωσι τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, τότε ἡ νευρασθένεια δύναται νὰ εἶνε μοιραῖος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου δι' ὅλην τὴν ζωήν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θεραπείαν τῆς ἀσθενείας ἃς λαμβάνῃ πρῶτον ὑπ' ὄψιν ὁ ἀσθενής, ὅτι, ἀντὶ πάσης θυσίας, ὀφείλει νὰ ἀπομακρύνεται, ὅσον τὸ δυνατὸν τῶν ἀτάκτων ἐκείνων περιστάσεων τοῦ ἰδίου ὀργανισμοῦ, ἐξ ὧν λαμβάνει γένεσιν ἡ ἀσθένεια· διὰ τῆς καταργήσεως τῆς διανοητικῆς ἐργασίας, διὰ τοῦ κατευνασμοῦ τῶν παθῶν καὶ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τῆς χρήσεως διεγερτικῶν οὐσιῶν.

Πρέπει ἐπίσης νὰ κανονίσῃ λογικῶς τὴν ἰδίαν τροφήν. Ὀφείλει νὰ ἀποφεύγῃ τὸν καφέ, τὰ πνευματώδη, τὰ καρυκεύματα καὶ νὰ κάμῃ ἀρκετὰ μετρίαν χρῆσιν οἴνου. Νὰ προτιμᾷ τροφάς, αἵτινες ἀφομοιοῦνται καλῶς λαμβανομένας εἰς μικρὰς ποσότητας καὶ συνήθως ἐπαναλαμβανομένας καὶ τοῦτο, ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ὑπερβολικὴν ἐργασίαν τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων. Εἰς τὸν νευρασθενικὸν συνιστᾶται ἡ κίνησις οὐχὶ ὅμως ὑπερβολικὴ εἰς σημεῖον ὥστε νὰ παραγάγῃ μυϊκὴν κόπωσιν.

Εἶνε χρήσιμον εἰς αὐτὸν ἡ εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα διαμονή, κυρίως, ἵνα καταπολεμήσῃ τὴν ἀϋπνίαν. Καὶ ἀκόμη περισσότερον εὐνοϊκὸν δι' αὐτὸν εἶνε ἡ ἀλλαγὴ διαμονῆς. Πράγματι τὸ ν' ἀπομακρύνηται ἐκ τοῦ περιβάλλοντος εἰς ὃ ζῇ, ἔχει δια τὸν ἀσθενῆ τὸ πλεονέκτημα τοῦ νὰ τὸν ἀφαιρῇ ἐξ ἐκείνων τῶν διερεθισμῶν, οἵτινες ἐνεργοῦσι συνεχῶς ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ αὐτοῦ συστήματος καὶ ἂν συνήθως ἀσυνειδήτως αἰσθάνεται τὰς συνεπείας. Διαμονὴ εἰς ἐξοχὴν, εἰς λίμνας, εἰς λόφους.

Ἐὰν ὁ ἀσθενής, ἕνεκα τῶν ὅρων τῆς ζωῆς, εἶνε ἠναγκασμένος εἰς πνευματικὴν ἐργασίαν πρέπει να ἀσχολῆται ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον, μὲ διαλείμματα καὶ ἀποφεύγων τας διανοητικας προσπαθείας· δὲν πρέπει νὰ ὑποβάλληται εἰς ἑσπερινὴν ἢ νυκτερινὴν ἐργασίαν, ἥτις γεννᾷ κόπωσιν καὶ ἀϋπνίαν.

Ἡ ὑδροθεραπεία εἶνε ἓν ἐκ τῶν μᾶλλον εὐδοκιμούντων μέσων θεραπείας. Εἰς τινας περιπτώσεις ὠφελεῖ ἐπίσης ὁ ἠλεκτρισμὸς καὶ αἱ ἐντριβαὶ ἐπὶ τῷ σκοπῷ πάντοτε νὰ ἐνδυναμώσῃ τὸ νευρικὸν σύστημα, πολλάκις ὁ ὑπνωτισμὸς καὶ ἡ ὑποβολὴ ἐπέφερον τὴν θεραπείαν. Ἡ ἰατρικὴ θεραπεία στηρίζεται κυρίως ἐπὶ ἰσχυροῦ τινος μέσου θεραπείας τοῦ φωσφόρου. Ἀφήνοντες κατὰ μέρος τὰς θεωρίας τας μᾶλλον ἢ ἧττον ποιητικὰς περὶ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωσφόρου ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν τοῦ ἐγκεφάλου καὶ ἐπὶ τῶν ἰδεῶν βεβαιοῦμεν ὅτι οὗτος ἀποτελεῖ μέρος ἀκέραιον τῶν νευρικῶν κυττάρων καὶ ὅτι ἡ παροχή του εἶνε ἱκανὴ νὰ διεγείρῃ ἐκ νέου τὸ προϋπάρχον σθένος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θεραπείαν τῶν πολλαπλῶν συμπτωμάτων, μεθ' ὧν ἀναφαίνεται ἡ ἀσθένεια δεν δύνανται νὰ ὑπαγορευθῶσι νόμοι. Ἔγκειται εἰς τὸν προνοητικὸν καὶ ἐξησκημένον ὀφθαλμὸν τοῦ ἰατροῦ νὰ ἐκτιμήσῃ τὰς διαφόρορς ἐκδηλώσεις εἰς τὰς ἁπλὰς περιπτώσεις, ἐξ ὧν δύναται νὰ πορισθῇ τὰς καταλλήλους θεραπευτικὰς κρισεις.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) ΧΡ. ΓΑΡΔΙΚΑΣ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μεταξὺ δύο κυριῶν ἐν γεύματι :

— Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Κύριος μὲ τὴν μαύρην γενειάδα ; Τί ἀπεχθὴς ὅπου εἶναι, μὲ φοβίζει....

— Αὐτός ; Εἶναι ὁ κ. Δ....πλούσιος κτηματίας.

— Μπά ! Θὰ ἦναι ὅμως καλός, εὐγενής. Τὸν συμπαθῶ πολύ.

— . . . . . !

⁂

Ἐν συναναστροφῇ μεταξὺ Κυρίας τινος καὶ ἑνὸς ἰατροῦ χειροῦργου :

— Σεῖς οἱ χειροῦργοι, τῷ ἔλεγεν αὕτη, ἔχετε ἀγρίας διαθέσεις καὶ ἔνστικτα, τὸ ἐπίγγελμά σας...τὸ ὕφος σας.

— Αἴ, μὰ ὄχι πάντοτε, Κυρία μου, ἀλλὰ μόνον, ὅταν πρόκειται περὶ παλαιῶν καὶ σεσηπότων μελῶν, ἐγῶ σεῖς....

— Ἄ, βεβαίως, ἐγὼ δὲν σᾶς ἔχω ἀγάγκην...!(πληρωμένη ἀπάντησις).

⁂

Ἐν τῷ χορῷ :

— Δὲν δύναμαι νὰ χορεύσω, μαζί σας, Κύριε. Θὰ μὲ ρίψετε κάτω.

— Ἀλλὰ μὲ τὴν Δεσποινίδα ἦτον ἐπόμενον, εἶναι τόσον ζωηρά....

— Μὲ ἐμὲ τότε θὰ ἦναι εὐκολώτερον· εἶμαι τόσον ἐλαφρά !

⁂

Ἐν συζητήσει τῆς παραγγελίας πολεμικῶν πλοίων :

Ὁ ἐργοστασιάρχης. *Βεβαιωθῆτε, Κύριε ναύαρχε, ὅτι τὰ πλοῖα μας εἶναι καλὰ καὶ φοβερά, παρατηρήσατέ τα, ἓν μόνον βλέμμα ἀρκεῖ νὰ σᾶς φοβίσουν.*

Ὁ ναύαρχος *(παρατηρῶν αὐτὸν σοβαρῶς). Τὰ πλοῖα σας ἐνόσω δὲν εἶναι εἰς τὸ ὕδωρ, δὲν τὰ φοβεῖται οὐδείς !*

⁂

— *Ξεύρετε, τὸ ζήτημα ἐλύθη. Αἱ τηλεφωνήτριαι ἐφεξῆς δὲν θὰ σᾶς φέρουν οὐδὲν ἐμπόδιον.*

Καὶ ὁ Κηφισσεὺς παρατηρῶν περιέργως τὸν ὑπουργόν :

— *Θὰ τὸ ἴδωμεν. Ἀρκεῖ νὰ ἦναι πάντοτε εἰς τὸ Κέντρον. νὰ μᾶς παραχωροῦν ὅλα τὰ μέσα καὶ νὰ μὴ μᾶς λέγουν, ὅτι εἶναι πάντοτε ἐνασχολημέναι.*

— *Ἡσυχεῖτε, γνωρίζουν τὸ καθῆκον των. Θὰ ἦναι πιστοὶ εἰς τὸ Κέντρον !*

⁂

Πολλάκις οἱ ἰατροὶ θεραπεύουν νόσους μετὰ δεκάδας ἐτῶν.

— *Ὁ ἰατρός μου, ἔλεγε Κυρία τις τρισκοντοῦτις πρὸς ἑτέραν, μὲ διεβεβαίωσεν, ὅτι θὰ ἦμαι ἐντελῶς καλὰ μετὰ τριακονταετίαν.*

— *Ὥστε ἕως τότε θὰ θεωρῆσαι ἀσθενής ; ὑπέλαβεν ἡ φίλη της. Κοῖμα, πᾶνε τὰ νειάτα σου !*

— *Μὰ ὄχι, ἀφοῦ τότε θὰ ἦμαι εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ὑγείαν !*

⁂

Διηγοῦνται, ὅτι ἐν τοῖς παρασκηνίοις ἑνὸς θεάτρου, ἰσχάτως δύο ἠθοποιοὶ γυναῖκες εἶχον δεινῶς ἐρίσει, μέχρι τραβήγματος μαλλιῶν, ὥστε οὐδέποτε πλέον θὰ συνεφιλιώνοντο ἐνόμιζε τις :

— *Εἶπαν μεταξύ των, τίποτε προσβλητικόν, ἠρώτησέ τις ὅτι εἶναι ἄσχημαι κτλ. ;*

— *Ἄ, ὄχι, ὕβρεις καὶ συκοφαντίας εἶπον.*

— *Τότε ταχέως θὰ φιλιωθοῦν, ἀφοῦ οὐδεμία εἶπε τὴν ἄλλην ἄσχημον.*

⁂

— *Λέγουν, ὅτι ἐτελείωσεν ἡ ἀπεργία, εἶναι ἀληθές; Τώρα πλέον θὰ ἐπανέλθῃ ἡ γαλήνη—εἰς τὰ πνεύματα.*

— *Ναί ! ἀλλὰ μὲ τὴν γαλήνην τῶν πνευμάτων θὰ ἔχωμεν καὶ τὴν τρικυμίαν τῶν στομάτων.*

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΣΥΝΤΑΓΜΑ

«Εἰς τὸ «Σύνταγμα» μὲ τὴν ἀπαράμιλλον καὶ χαριτωμένην καλλιτέχνιδα κ. Ροζαλίαν Νίκα, τὸν λαμπρὸν κωμικὸν κ. Πλέσσαν, ἑλληνικὴ συστηματικὴ ὀπερρέτα. Εἰς τὸν θίασον αὐτὸν ἐδόθη ἡ ὀπερρέτα «Σία καὶ ἀράξαμε» τοῦ διακεκριμμένου μουσουργοῦ Θεοφράστου Σακελλαρίδου. Ἡ ὑπόθεσις ἐγράφη ἀπὸ τὸν κ. Πολ. Δημητρακόπουλον. Καὶ ἐγράφη ἐπάνω εἰς τὸν λαμπρὸν κωμικόν μας κ. Πλέσσαν, ὁ ὁποῖος τόσον πολὺ ἐπιτυγχάνει εἰς τὴν Ρουμελιώτικην προφοράν. Ὁ κ. Πλέσσας θὰ ὑποκριθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Στέφου Παραμελέ.

Ο κ. ΠΛΕΣΣΑΣ

— Ὁ θίασος θὰ παίξῃ ὕστερον τὴν «Εὔθυμον Χήραν» «Γκέϊσσαν» «Ὀνειρῶδες Βάλς» «Νιτοὺς» «Νι-Νὶ» «Μιμὶ» «ἀντ' παντρη—παντρεμένη» «Πουπὲ» καὶ τὸ «Φέρτε—ἄρμ.» ἀπάσας ὀπερρέτας. Ἐπίσης τὸν «Κινηματογράφον» καὶ τὴν «Πρωθυπουργίνα».

— Τὸν θίασον ἀποτελοῦν αἱ κ.κ. Ροζ. Νίκα, Θεοδώρου, Ζήση Παπαδοπούλου, Καλ. Πλέσσα, Κοκκινοπούλου, Δημοπούλου, Φιλίππου, Λεπενιώτου, Ράλλη, Κοντοπούλου, Παρασκευοπούλου, Ρούσσου, Τζίνη καὶ Ἀμαράντου.

— Καὶ οἱ κ.κ. Ἀ. Νίκας, Ζάννος, Ν. Πλέσσας, Παρασκευόπουλος, Χαλκιόπουλος, Κουρῆς, Ἀγγελάκης, Βενιζέλος, Χαντᾶς, Μενεγάκης, Βέρδης, Τσερτίνης, Γονίδης, Δεληβοριᾶς καὶ Μπογράκος.

ΒΑΡΙΕΤΕ

Η κ. ΚΥΒΕΛΗ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

Εἰς τὸ «Βαριετὲ» ὁ θίασος Κυβέλης-Φίρστ θὰ παίξῃ κωμῳδίας καὶ δράματα. Ἡ διακεκριμμένη καλλιτέχνης μας Κυβέλη καὶ ὁ μοναδικός μας τραγῳδὸς κ. Φίρστ θὰ συγκεντρώσουν ἐφέτος τὸν καλλίτερον κόσμον εἰς τὸ ὡραῖον θέατρον Βαριετέ. Τὸ θέατρον αὐτὸ ἀνεκαινίσθη καθ' ὁλοκληρίαν μὲ νέα καθίσματα, σκηνικά, αὐλαίαν, κλπ. Τὸν θίασον αὐτὸν ἀποτελοῦν αἱ κ.κ. Κυβέλη Ἀδριανοῦ, Ε. Φίρστ, Καλογερίκου, Ἀλκαίου, Μαρίκου, Βώκου, Σαουνάτσου καὶ Λεπενιώτου. Καὶ οἱ κ.κ. Ἐδμόνδος Φίρστ, Χρυσομάλλης, Λεπενιώτης, Παπαγεωργίου, Καλογερίκος, Μαρίκος, Βενιέρης, Γαλάνης, Λίτρας, Μάρτελης καὶ Ρώτας.

Ο κ. ΑΓ. ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗΣ

Ὁ θίασος θὰ παίξῃ καὶ τὸ ἔργον «Ἄρσεν-Λουπὲν» εἰς ὃ ἡ Κυβέλη ὑποδύεται τὸν ρόλον τοῦ ἥρωος Ἄρσεν.

ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΠΕΡΕΤΤΑ ΠΑΠΑ ΙΩΑΝΟΥ. — *Ὁ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα θαυμασίως ἐργασθεὶς θίασος τοῦ δημοφιλοῦς κωμικοῦ κ. Ι. Παπαϊωάννου ἤρξατο ἤδη τῶν παραστάσεών του εἰς τὸ «Νέον Θέατρον»*

Ο κ. ΠΑΠΑΙΩΑΝΝΟΥ

τῆς ὁδοῦ Πατησίων. Ὁ θίασος τοῦ κ. Παπαϊωάννου εἶνε ὁμολογουμένως ὁ τελειότερον κατηρτισμένος διὰ τὴν ὀπερέτταν, μὲ ὀρχήστραν πλήρη καὶ προσωπικὸν ἐκλεκτόν. Ἡ θεαματικὴ «Πουπὲ» μία τῶν καλλιτέρων ἐπιτυχιῶν τῆς «Ἑλληνικῆς Ὀπερέττας» παίζεται ἤδη ἐπανειλημμένως. Ἑτοιμάζεται δὲ τὸ «Ὀνειρῶδες βάλς».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1. Λεξίγριφος

Τὰ δύο εἶνε στὴν ἀργὴ
καὶ εἰς τὸ τέλος νῆσος
Τὸ συνολόν μου δὲ Θεὸς
Ποῦ δὲν εὑρίσκεις ἴσως.

2. Αἴνιγμα

Εἶμαι, λύτα, μὲ τὸ σίγμα
πόλις τις ἡρωϊκὴ
Ἂν στὴ θέσι του φῖ βάλῃς
ἄνθος θὰ σχηματισθῇ.

3. Αἴνιγμα

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσῃς
βαρειὰ πίπτω καὶ κτυπῶ
Ἂν δὲ μὲ ὀξυτονίσῃς
Εἰς τὰ ἄκρα σου οἰκῶ.

4. Γρῖφος

1 πᾶν τὶς 1

Κ. Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΑ

Κ. Μ. Κων)πολιν. Ἐπιστολὴ μὲ περιεχόμενα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν — *Ι. Β. Λάρισσαν.* Σύνδρομὴ φίλου ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — *Β. Γ. Δ. Λαμίαν.* Ἀπηντήσαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν ἐκ νέου ἀπόδειξιν. Ἀναμένομεν νεωτέραν. — *Δ. Γ. Ἀγγελόκαστρον* Βραχεῖα ἐλήφθη. Ἐλπίζομεν νὰ μὴ μᾶς λησμονήσητε Φύλλα τακτικῶς στέλλονται Σημειώσατέ μας ὅ,τι σᾶς ἐλλείπει. — *Α. Λ. Σ. Σύρον.* Βραχὺ ἀ σας ἐλήφθη. Δεχόμεθα. Ἀπαντήσατε. — *Κ.Α.Γ.* Μόμπερλι. Ἐπιστολὴ καὶ ἐπιταγὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — *Τ Κ.* Πύργον. Δελτάριον ἐλήφθη. Φυλλάδιον ἀπὸ τῆς Ἀπριλίου σᾶς ἐστάλη. Ἐπόμενα θὰ λάβητε προσεχῶς. — *Γ. Κ. Πάτρας.* Ἐπιστολὴ μετὰ ὕλης ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς, γράφομεν. — *Π. Κ. Κων)πολιν.* Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — *Γ. Π. Σύρον.* Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — *Π. Β. Πύργον.* Ἐπιστολὴ καὶ συνολλαγματικὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — *Γ. Δ Πύργον.* Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομὴ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψαμεν. — *Ο Χ. Ἰταβόνα.* Ἐπιστολαὶ καὶ δελτάρια ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν Περιμένομεν ἀνυπομόνως ἐγκατάστασιν ἐνταῦθα. Στείλατε πληρεξούσιον. — *Α Α. Πέραν.* Δελτάριον ἐλήφθη. Σᾶς ἐνθυμούμεθα πάντοτε. — *Ε. Σ. Σουέζ.* Δελτάριον ἐλήφθη. Στείλατε χρήματα. Γράφομεν ταχυδρομικῶς ἐν ἐκτάσει. — *Σ. Χ. Ἐνταῦθα.* Ἐλήφθη. Ἐ ημοσιεύθη. Ἔχει καλῶς — *Π. Α. Ὀξύλιθον.* Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Φυλλάδια σᾶς ἀπεστάλησαν. — *Φ. Μ. Κάϊρον.* Ἐπιστολὴ μετὰ περιεχομένων ἐλήφθησαν. Ἔχει καλῶς Ταχυδρομικῶς γράφομεν. Πόθη εὑρισκόμεθα εἰς νέον ἔτος. — *Γ. Χ Ἀομάρα.* Ἐπιστολὴ καὶ φωτογραφία ἐλήφθη. Ψυχολογικὴ διάγνωσις ἐστάλη. Γράφομεν. — *Α. Κ. Λαμίαν.* Βραχεῖα ἐλήφθη. Ἀπηντήσαμεν. Πατήρ σας δὲν μᾶς ἐστέιλεν ἔτι ὑπεσχημένα.

Πρὸ τῆς βροχῆς.

Ὁ κ. Σαγιὼρ πάντοτε εὐφυολογῶν.

—Κύριε Χρη... σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ βρέχεσθε....

— Αἴ, μὰ σεῖς εἶσθε ἐκτεθειμένος!

— Μὴ σὲ μέλλει, νομίζω, ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου ὅλα εἶναι εἰκονικά.

— Αἴ, τώρα, ὅπου ἔπαυσε ἡ βροχὴ πηγαίνομεν κ. Χρη....νὰ βάλετε τὴν μπύρα;

—Μὰ καὶ τὸ ζυθοπω-λεῖον δὲν εἶναι εἰκονικὸν κ. Σαγιώρ; Καὶ ἐκεῖ δὲν εἶναι φαντασιώδης ἡ μπύρα;

— Ἄ! ὄχι, ἡ φαντασία μόνον εἰς τὸ κεφάλι πιάνει!

Ὄχι καὶ εἰς τὴν κοιλίαν,

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΓΝΩΣΙΣ

Μεγάλην ἐκδούλευσιν θέλομεν παρέχει ἐρεξῆς τοῖς ἡμετέροις συνδρομηταῖς διὰ τῆς ἀποκαλύψεως παντὶ βουλομένῳ τῆς προσωπικῆς ἰδιότητός του, ἤτοι τοῦ χαρακτῆρος του, προσόντων καὶ ἐλαττωμάτων του, διαγνώσεως δηλ. τῆς ψυχικῆς του καταστάσεως, ἥτις ἔσεται αὐτῷ πολύτιμος διὰ τὸ «γνῶθι σεαυτόν», πρὸς μελέτην καὶ ὁδηγίαν τῶν πράξεών του ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι καὶ ἐπὶ τῇ βάσει προσφάτου, εἰ δυνατόν, φωτογραφίας, ἀποστελλομένης ἡμῖν μετὰ σημειώσεως ἀκριβοῦς ὄπισθεν αὐτῆς τοῦ ὀνόματος, ἐπαγγέλματος, ἡλικίας, γάμου καὶ τόπου διαμονῆς τοῦ ἀναφερομένου ἀτόμου.

Ἐὰν θέλῃ τις λοιπὸν νὰ μάθῃ τὸν χαρακτῆρα, προσόντα καὶ ἐλαττώματα τινός, δὲν ἔχει ἢ νὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του καὶ θὰ λάβῃ μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἔγγραφον καὶ ὡρισμένην τὴν ἀπάντησιν.

Πᾶσα ἀποστολὴ φωτογραφίας θέλει συνοδεύεσθαι καὶ ὑπὸ 5 δραχμῶν, δι' ἔξοδα τῆς σχετικῆς ὑπηρεσίας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ